

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

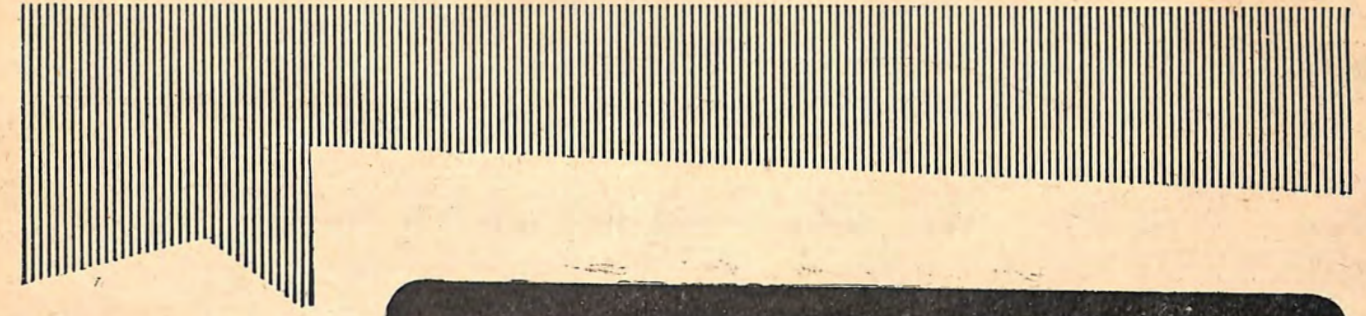
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

«Türkiye'nin kalkınması
tabandan başlayacak.»
— Gazeteler —

— Gıdı gıdı.. Gıdı gıdı!

**PARANIZIN
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ**

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 25 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 16 Haziran 1965

ÇİRKİN SESİ!

ÇİRKİN Amerikalı'yı biliyorsunuz. Onu bütün dünya tanıdı: Bir Amerikalı'nın kaleminden...

Ama çirkin her memlekette vardır. Her meslekte vardır.

Çirkin sporcu tanırız: Güreşte, kazkanadına aldığı pehlivanın kolunu kırar, boyunduruk çektiği rakibini gaddarca boğar. Çirkin futbolcu tanırız: Çaktırmadan tekme savurur, gizlice çelme atar. Çirkin doktor tanırız: Kan tahlili der, röntgen der, elektro der ve elden ele dolaşan dilekçeye döndürür hastasını. Çirkin yazar tanırız: Çamur atar, küfür eder, inanmadığını savunur. Çirkin profesör tanırız: Bilgiyi sarraf terazisinde tartar, kitap karaborsacılığı ile geçirir. Çirkin öğrenci tanırız: İmtihanda sıfır alır, politikada on!

Her işte, her meslekte vardır çirkin adam. Ticarete de, sanayiye de...

Çirkin adam yalnız kendini düşünür. Çıkışı uğruna bütün çevresini çıkmaza sokar. Çirkinliği, sam yeli gibi insanları lekele, çiçek salgını gibi bütün yüzleri delik deşik eder.

Bir süredir okuyoruz: İş adamlarımızı tüm kötöleyen bir sol akım var. Ticaret evleri, birer fil kafesi sanki.. Hortumlarını, yirmidokuz buçuk milyonun ciğerlerine sarkıtmış, kanlarını emiyor!

Aç kalışımızın, çıplak kalışımızın, geri kalışımızın tek suçlusu odur.

Yeni romanda, çirkin tüccarı tanıyoruz. Yeni hikâyede çirkin iş adamını görüyoruz. Yeni şiirde çirkin toprak ağasını okuyoruz. Yeni resimde çirkin sanayiciyi seyrederiz. Kalem de onları suçluyor, fırça da... Nerde ise iş adamlarımızı, toptan milli düşman ilan edeceğiz!

İş adamı bu mudur sahiden? Çalışan adam, başaran adam, kazanan adam bu mudur?

Şu dünyaya bakınız bir kere, şu mutlu insanlar dünyasına: Varlıkları ansızın yoksullaşmış insanlar dünyası mıdır bu, yoksulları günden güne varlıklılaştırmış insanlar dünyası mı?

Amerikalı'nın yaşama düzeyini kulaktan işitiyorum. Ama Almanya'yı — Doğu değil, Batı Almanya'yı — gözlerimle gördüm ben: Radyosu olmyan, buz dolabı olmyan, çamaşır makinesi olmyan, kaloriferi olmyan işçi evi yok. Çoğunun altında bir halk arabası da var. Çoğunun salonunda bir televizyonu da var.

Orada ne mi yok?.. Zengin düşmanlığı!.. Çünkü her kazanç,

çevresine taşıyor. Her servet, yeni bir mutlular topluluğu yaratıyor.

Üç odalı işçi evinin pencerele-ri, on katlı apartmana dikmiyor gözlerini... Kaplumbağa Volks-wagen'ler, Mercedes'lerin üstüne yürümüyor tanklaşarak...

Biliyorum, yoksul ülkelerde para biraz suçtur, biraz ayıptır, biraz günahtır. Bunu, affettirmek lâzım toplumlara...

Daha dün bu sayfada övdüğüm bağışlar yetmez. Bir söz, bir davranış, bir büyük bağışın sıfırlarını siliverir bazı!

İşte sayın Vehbi Koç, Erzurum Atatürk üniversitesinde yaptığı konuşmayla bunun bir örneğini verdi.

Doğuyu, görmemiş bile olsanız bilirsiniz: Cumhuriyetin kırkiki yılı, o Taş Devri dünyasına zaman zaman süngüsünün ucunu uzattı ama, sevgisinin elini uzatmadı!

Doğunun nesinden, nesinden, nesinden şikâyet ediyorsak, suç

bizimdir. Kafamızdan ve gönümüzden ne verdik ki, ne istiyoruz ondan?.. Okul mu? Öğretmen mi? Fabrika mı? Baraj mı? Santral mı? Hastahane mi? Dis-panser mi? Hekim mi? Ebe mi? Sağlık memuru mu?

Ekmegin girmedigi yere, suyun girmedigi yere, ısıgin girmedigi yere, kitabın girmedigi yere, neşenin girmedigi yere, ümidin girmedigi yere huzur da girmez elbet!

Büyük iş adamımız Vehbi Koç, üniversite kürsüsünde yaptığı bir şeytan fenerinin ışığında, doğuya yönelecek adımların yolunu aydınlatıyor:

— Eğer gümrük muafiyeti sağlanırsa!..

— Eğer gelir vergisi alınmazsa!..

— Eğer taşıt fiyatları indirilirse!..

— Eğer devlet siparişleri için mecburi kota konur, koruyucu tedbirler alınırsa!..

Ne mi olurmuş?.. Özel serma-

ye muhakkak — gönül sınırları dışına attığımız — o garip, o yoksul Doğuya gidermiş!

Sayın Koç'un sıraladığı şartlarla Doğuya gideceklerin kimlik cüzdanlarını görmek isterdim doğrusu: Üstünde T. C. harfleri var mıdır diye!

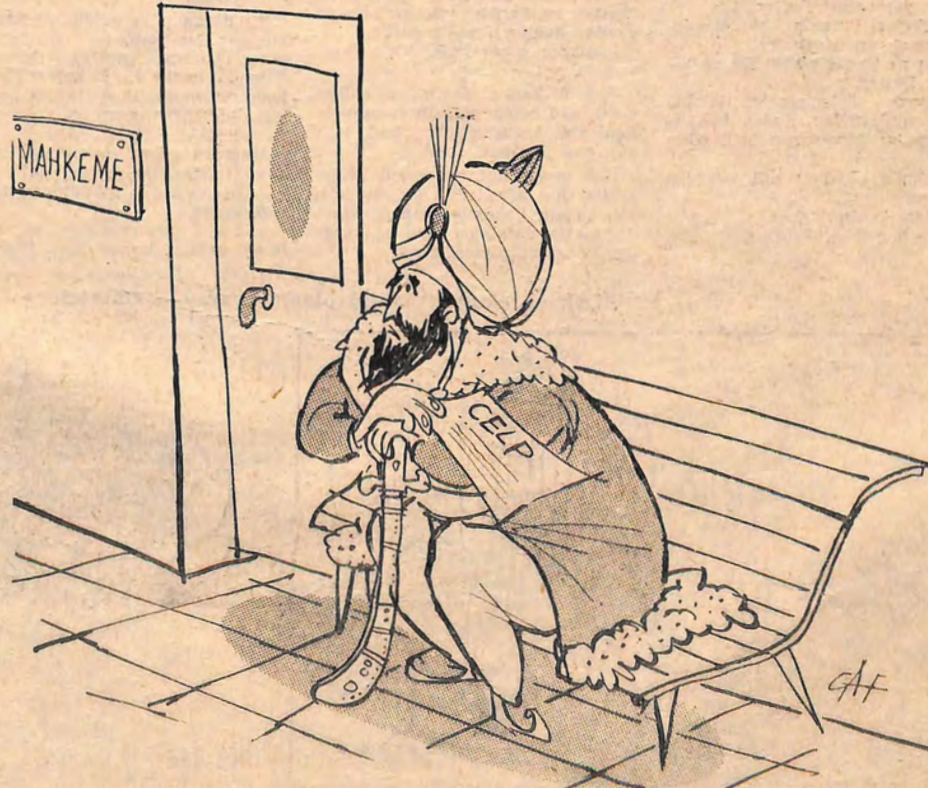
Van'da, Bitlis'te fabrika kurmak, elbet Haliç kıyılarına, Yarımca bağlarına temel atmak kadar ucuz, tatlı değildir. Elbet fedakârlık ister. Ama fedakârlık yalnız devletten mi istenir?..

Sayın iş adamlarımızı, kendi öz vatanlarına, yamyamlar ormanına sömürgeci davet eder gibi çağırın bu sese, özel sektör, yalnız kulağını tıkadığını değil, bütün öfkesi ile ağzını açtığını da görmek isteriz.

Onların bu öfkesi, Vehbi Koç'un çirkinleştirmek istediği yüzleri ne kadar güzelleştirecektir, ne kadar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Beyazıt meydanını bozanlar için dâva açılıyor. — Gazeteler —

Sultan Beyazıt — Kaderde mahkeme kapılarında da sürünmek varmış!

Berlin, 22 Mayıs (Akbaba'nın Avrupa Büyük Elçisi Aziz Nesin Berlin'den bildiriyor):

Sevgili Akbaba okurları! Avrupa'dan ilk yazımı sizler için yazıyor, Akbaba'ya gönderiyorum. Kırk dört yıllık mizah dergimiz Akbaba'ya 1953 ten beri sürekli yazıyorum; demek kırkdört yıllık Akbaba'nın on iki yılında, benim de kaleminin emeği var. Öyle ise Akbaba'nın dörtte biri benim sayılır. (Eksik olmasın Yusuf Ziya Ortaç sık sık «Akbaba benim değil, senin!» der. Daha birçoklarına söylediği bu söz, Nasrettin Hoca'nın karılarına verdiği mavi boncuğa benzese de, var-sın olsun, gönlümüzü alır ya...) Demek, Türkiye, bir gün sosyalist olur ve bütün kurumlar gibi Akbaba da devletleşirse, Akbaba'nın dörtte biri de benim olacak. (Çok rica ederim, bu söz aramızda kalsın. Yusuf Ziya Ortaç duyarsa, ben dörtte birini beklerken, sonra o üçte birini vermeye kalkar.)

Kısacası, neden Avrupa'dan ilk yazımı Akbaba'ya gönderdiğimi anlatmağa çalıştım; çünkü Akbaba'yı severim.

Sırası, yeri gelince bilinen fıkralar da anlatılır.

Hani Samatyalı Ermeni, Paris gezisinden dönmüş de, Samatya meyhanelerinde arkadaşlarına sık sık:

— Paris'i görmeyen eşşektir! dermiş.

Bir, iki, üç, beş... Bir gün dayanamıyan arkadaşları sormuş:

— Baban Paris'i görmüş?

— Görmemiştir.

— Oyleysen sen eşşekzâdesin...

Öğrenimlerini Avrupa'da yapanlardan sık sık, Avrupa'ya gidenlerden o kadar çok duyduğum ki, her söze «Ben Avrupadayken...» diye başlarlar.

— Ben Avrupadayken...

Dudaklarının kenarından salya gibi bir küçümseme sızar:

— Ben Avrupadayken...

Bu yazı dizisinin genel başlığını işte bunun için «Ben Avrupadayken...» koydum.

— Avrupa'yı gördükten sonra buralarda yaşamamaz! Derler.

— Sıkıyor, buranın havası sıkıyor, bunahıyorum! Derler.

— Bu ne iğrenç pislik! Bu ne kabalık! Derler.

Açıkcana söylemeyenler de, burun kıvrımlarından, dudak bükmelerinden bu duygularını belli ederler.

İstanbul'a döndüm mü yandınız artık, yandınız...

— Ben Avrupadayken...

— Nasıl yaşıyabiliyorsunuz buralarda?

AZİZ NESİN

— Acıyorum sizlere...

— Vah vah!.. Yazık!.. Ben Avrupadayken...

Lisedeyken bir müdürümüz vardı, bir Avrupa başkentinde galiba altı ay, ataşemlilerlik etmişti. Bize en az günde beş kere, dudaklarını yüzük gibi büzerek:

— Övröpa'da yok böyle şey... Övröpa'da var böyle şey... Övröpa'da olmaz böyle şey!.. Derdi.

Adamın Övröpa'sından artık «Ööö!» demiştin.

Dedim ya, dönünce İstanbul'a yandınız:

— Ben Övröpadayken...

Avrupa batmış

Avrupa'nın büyük kentlerine, özellikle Paris'e geziye gidip dönenlerden çok duymuşuzdur:

— Efendim, Fransa'da ahlâk kalmamış!.. Ahlâk duygusu yok!.. Batmış bu Avrupa, batmış... Ahlâk sıfır...

Sorarsınız bunlara:

— Louvre müzesini gezdiniz mi?

— Yooool!..

— Rodin müzesini gördünüz mü?

— Yooool!..

— Ulusal kütaphğa gittiniz mi?

— Yooool!..

— TNP'ye, Döme des Invalides'e gittiniz mi?

— Yooool!..

— Eee peki nerelere gittiniz, ne-ler gördünüz?

— Folies Bergère'e gittim, ne karılar, ne karılar... Sonra Lido'ya gittim, Moulin Rouge'e gittim... İçiniden geçer ama, şöyle diye-mezsiz:

— Ulan kerata! Fransa'nın ahlâkı değil, asıl senin ahlâkın bozulmuş. Seni gidi kravatlı yobaz seni, seni gidi yoz, pis herif seni!..

Her insan, dünyayı kendi gözile görür. Göz bebeklerine bir dişi üretim organı çakılmış olanlar, elbet Avrupa'da bozulmuş olan ne varsa yalnız onları göreceklerdir.

Memleket güzel

Vaktile bir Arap, karısı, kızı, oğlu ile İstanbul'a gezmeğe gelmiş. Birkaç gün içinde adamı iyice kazıkla-mışlar, karısını, kızını, oğlunu da baştan çıkarmışlar.

Bizde alışılmıştır ya, adam İstanbul'dan ayrılırken gazeteciler çevirip sormuşlar:

— Memleketimizi nasıl buldunuz?

Canı yanmış olan Arap:

— Memleket çok lâtif velâkin

ehali çok buzuuuk!.. demiş.

Evet, yurdumuz çok «Lâtif»tir, ama halkımız da çok iyidir; Bizde bozuk olan, «ahali» değil, düzendir.

Avrupa insanlarını görünce, halkı-mızın iyiliği, düzenimizin bozuklu-ğu daha iyi anlaşılıyor.

Vatan deyince

Bilirsiniz ya, yine sırası geldi anlatayım, Karadenizli bir er kışlada durmadan arkadaşlarına:

— Ah vatanım, ah vatanım! dermiş.

Terhis olup yerlerine gitmişler. Gündün birinde Karadenizli erin bir askerlik arkadaşının yolu erin bulundugu yere düşmüş. «Bizim arkadaş ah vatanım, ah vatanım, der dururdu, gidip şunun vatanını bir göreyim. Kimbilir ne güzel bir yerdir ki, böyle özlem duyardı!» demiş. Araya sora arkadaşının köyünü bulmuş.

— Nerede bizim arkadaş?

— Tarlada.

— Tarla nerede?

— Şurada.

Bir de gidip ne görsün: Arkadaşı dümdüz bir yamaçta, ufakık bir mısır tarlasını çapalayıp duruyor. Yamaç o kadar dik ki kocası yuvarlanıp düşmesin diye, beline bağla-mış ipi, karısı yamacın yukarısında tutmakta.

Aşağıdan adam seslenmiş:

— Arkadaş, ne yapıyorsun?

— Hağan karım ipi tutmuş, mısır çapalayam...

— Ulan! «Ah vatanım, ah vatanım!» dediğin burası mı?.. Hay se-

nin vatanını da, ipi tutanını da...

Yine Avrupa'yla, Amerika'ya gezip dolaşanlar derler ki:

— Türkiye kadar, İstanbul kadar güzel memleket dünyada yok!..

Ben size söyleyeyim ki:

— Var! Hem de çok var, hem de çok güzelleri var!

Ama ben yine kendi yurdumu seviyorum. Güzel olduğu, verimli olduğu, zengin olduğu için değil. Ya ne için? Benim yurdum olduğu için. Kırkırak da olsa, bakımsız da olsa, yoksun da olsa benim!.. Yurdumu tüm kendim olarak, kendimi tüm yurdum olarak görüyorum. Onun için ben «Hay vatanımı da, ipi tutanını da...» diyenden yana değil, Karadenizliden yanayım: «Ah vatanım, ah vatanım!..» Ana babamızı, salt ana babamız oldukları için, çocuklarımız salt çocuklarımız oldukları için, eşimizi salt eşimiz olduğu için, kendimizi de salt kendimiz olduğu için severiz. Yurdumuzu da böyle: Salt yurdumuz olduğu için... Benim için dünyanın en sevimli, en güzel yeri ağaçsız toprakları kır-kırak, bakımsız, verimsiz tarlaları ancak bire beş veren babamın köylü Gölv'e'dir.

Aylıklı yurtseverler vardır, yurda tapuları ile bağlı yurtseverler vardır; Kesin ayıklıklarını, alın ellerinden tapularını, hemen bağırırlar:

— Hay senin vatanını da, ipi tutanını da... Nerede karnım doyarsa orası vatanımdır!

Böyleleri vatanı, yemlikleri dolu ahır sanırlar.

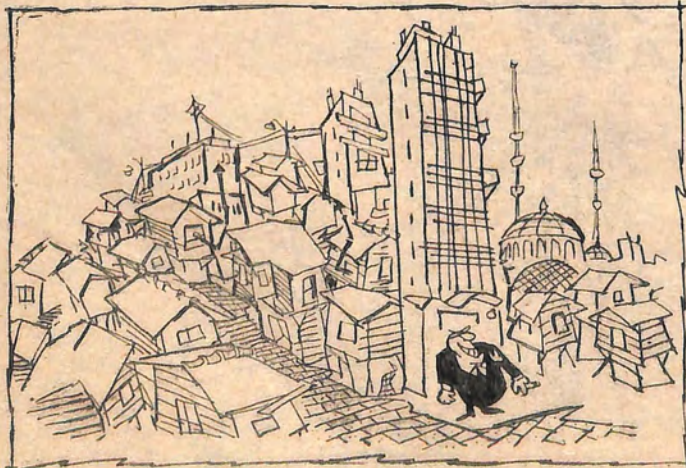
19 Mayıs gecesi, Alman Demokratik Halk Cumhuriyeti Başbakan yardımcısı Sayın Alexander Abusch'un çağırılışı idik. Weimar'daki Hotel Elephant'ta, elli iki ulustan ikiyüz elli yazar toplanmıştık. Yeniliyor, içiliyordu. Şerefe bardaklar kalkıyordu. Beşinci bardak şarabı içmiştik. Bulunduğum guruptaki Avrupalı yazarlar, doğrusu gerçek-ten dostça, Türkiye'nin durumunu vermeğe başladılar. Benim Şoven ve gerici anlamda «Milliyetçi» olmadığımı bilirsiniz. Ama adamların yergileri -Dostça bile olsa- bir gücüne gitti ki, gözlerim doldu, ha ağladım ha ağlıyacağım... Şölen, saat 24 te bitecekti, dayanamadım, 9.30 da otele dönüp odama kapandım.

Biz kendi kendimizi kıyasıya eleştirir, yereriz, ama yabancının sözü ağır geliyor. Bizi bu durumlara düşürenlerin...

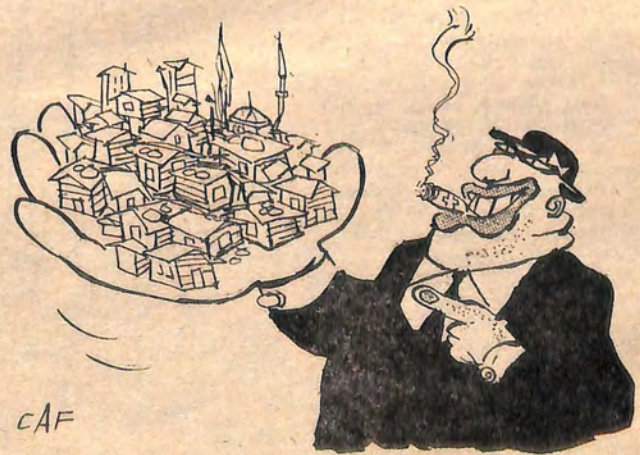
Hey koca Türk

Alman faşizminin yıkılışının yir-minci yılı kutlanıyor Almanya'da. Bu kutlama törenine Alman Yazarlar Birliğinin Türkiye'den çağırılışı benim. 14 Mayıs'ta Berlin'de baş-

«Kırk gecekondü sahibi olanlar var...» — Gazeteler —

Her mahallede bir milyoner

Her milyonerde bir mahalle!

Prof. — Akılmanın ermediği bir şey var Bay Rufat..
B. R. — Nedir sayın Profesör?

— Osmanlı tarihini okuyorum, okuyorum... bitmiyor. Savaşlar, seferler, muahedeler...

— Akımlar, saray entrikaları, kıyamlar, cinayetler. Bütün bunlar bana çok karışık geliyor. Şu tarihi bana özetlesene...

B. R. — Hem de bir cümlede özetliyeyim Profesör... Padişahlar hâlef selef oldular, insanlar ise tef-lef oldular!

yan program, 22 Mayıs'a kadar sürdü. 20 Mayıs günü Weimar'daki National Theatre'da son toplantı vardı. Toplantıya gittiğimizde basılı günlük program dağıtıldı. Lisede o gün konuşacakların adları vardı. 36 yazar konuşacak. Bir de baktım, konuşacaklar arasında benim de adım var. Şili'li büyük şair Pablo Neruda'dan sonra, Amerikalı ünlü yazar William Saroyan'dan önce ben konuşacağım. Eyvahl!.. Gördünüz mü işi şimdi. Daha önce bana söylenmemişti bu, oysa öbür yazarlar hazırlanmışlar, konuşacaklarını yazmışlar, Almanca'ya da çevirtmişler. «Bana önceden söylemediniz, konuşmam» desem, olmaz, programa koyup ilân etmişler. Canım, bu iş Türkiye'de köylü yurttaş görsün diye apdetsiz seçimiye namazı kıılıp Allah ne verdiyse, atıp tutmağa, işkembeden parti nutku atmağa benzemez ki.. Salonda bin kişi var, hepsi ünlü, dünyaca tanınmış yazarlar, aydınlar... Beni önce bir telâştırdı. Sonra kendimi toparlayıp «Hey koca Türk! Aslan Türk, göster kendini şunlara!» deyip kâğıda, kaleme sarıldım. Ayağımı iskemleyle dayayıp, ayakta bir şeyler yazıverdim. (Koca Türk benim. Boy: 1.58)

Konuşanlar ana dilleri ile konuşuyorlar. Bu konuşma telsizli kulaklıklarla dinleyicilere Almanca'ya, Rusçaya, İngilizceye, Fransızcaya, İspanyolcaya çevriliyor. Hangisini bilirsen o dilden dinle!

Yağmasan da gürlle!

Mikrofona çıkan öbür yazarlar gayetle yüksek perdeden konuşuyorlar. Kendi ülkelerinde faşizmin başını bir ezmışler, bir ezmüşler ki... Sosyalizm bir şahlanmış, bir şahlanmış ki...

Bir Türk olarak alta kalmak, bunlardan aşağı kalmak olmaz.

Peki, ben ne konuşacağım? İspanyol yazar Marcos Ana ile Uruguvaylı Cesula Sosa öyle coşkulu konuştular ki, parmağım ağzımda kaldı. Sonradan yanlarına sokulup:

— Bir daha geri dönmeyecek misiniz? diye sordum.

Hayır, onlar yurt dışında yaşıyorlar. Haaa şimdi anlaşıldı. İyi ama ben döneceğim Türkiye'ye kardeşim...

Konuşmaların beğenilip beğenilmediğini alkışların çokluğundan azlığından anlıyorum. Sıram geldi, başkan, ünlü yazar Alfred Renn mikrofondan seslendi:

— Atsist Nezin Türkay!.. (Aziz Nesin, Türkiye!)

Sahneye bir yürüdüm ki, Allah

Ne dersin ?

İstiyorsan yüksek mevki:
Gözümde yok mevki dersin!
Deniyorlar seni belki:
Ne derlerse «Peki!» dersin,
Derya yanar belki dersin!

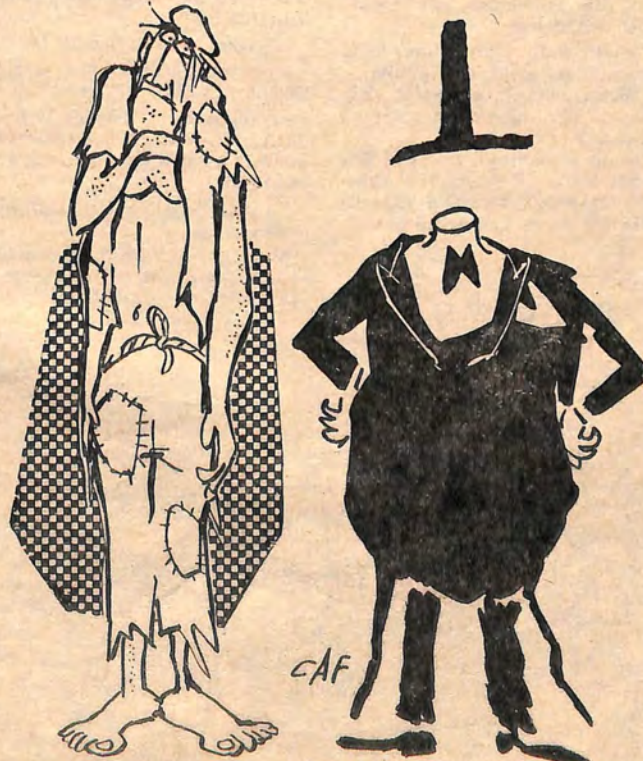
Uydururlar isteseler,
Türlü türlü desiseler.
Pabucunu al deseler:
Hani bunun teki dersin?
İçinden vay tilki dersin!

İnsanları çok tanırsan,
Yaptığından utanırsan,
Cehenneme atanırsan,
Peşin verin çeki dersin,
Görelim şu sirkî dersin!

Sözlü mü o kız acaba?
Bakar geçer yok merhaba!
Sarfedilen bunca çaba
Yaratmadı etki dersin,
Aşık olmak ne ki dersin!

Salâhattin KUTLU

İşte hâlimiz:

Üst yok..

Baş yok!

Allah... Hey Koca Türk!.. İçimden «Yağmasan da gürlle!» Diyardım. Biz neler yapmışız Türkiye'de, dinlesinle de öğrensinler. Daha sahneye çıkar çıkmaz bir alkıştırdı koptu. Ooh, hele şükür bir rahatladım ki... (Dünyada namımız söylenir evelallah!..)

Yağmasan da gürlle aslanım! Bir başladım.

Amanın yurttaşlar, olur iş değil, Almanya'da görülmüş şey değil, ben daha ağzımı açar açmaz mikrofonlar bozulmaz mı? Eyvahl!.. Almanya'daki üstün tekniği, düzeni, disiplini düşünün. Almanya, Almanya olalı böyle bir aksaklık görme miştir sanırım; Konuşurken mikrofon bozulması Türkiye'ye özgü bir düzensizliktir. Türkçe mikrofonu çalışıyor, öbürleri bozulmuş. Artık durulmaz! Başladım Türkçe konuşmağa. Kendi kendime «Yahu Türkiye'yi yanında getirdin de koca Almanya'nın tekniğini bile bozdun» diyorum. Ee, mikrofon bozulmazsa bir Türkün konuştuğu nereden anlaşılacak?

Sözden söze geçiyoruz. Koroğlu, kıratını nallatmak için bir nalbanta gitmiş. Nalbanta kuvvet gösterisi yapacak... Adamın verdiği nalları, iki parmağının arasında simit gibi çit diye kırarmış. Bir nalı kırmış atmış, iki nalı, beş nalı, on nalı kırmış atmış. Sonunda geriye kalan dört nalla, atının nallanmasına razı olmuş. Kırat nallanınca Koroğlu nalbata madeni para vermiş. Nalbant parayı iki parmağının arasında ezince paranın tuğrası silinmiş. Nalbant:

— Bu para bozuk! Diye Koroğluna atmış.

Koroğlu başka para vermiş. Nalbant onun da tuğrasını parmakları arasında silip fırlatmış:

— Bu da bozuk!..

Koroğlu bütün paralarını söktürmüş, nalbant ta bütün paraları bozmuş. Sonunda:

— Sen benden yiğitmişsin aslanım! demiş.

Bizim halk mitolojisinde bu nalbanta «Tuğra bozan» derler. Biz de «Mikrofon bozan»ız. Türkiye'den getirdiğimiz solukla evelallah Alman'ın mikrofonunu bozduk. Gel gelelim, Alaman da bizi bozdu, konuşmamın üçte birinde mikrofonu onarıverdi. Evet, yağmasak da gürledik... Sayenizde epey alkışlandık.

Bu mektubu okuyan ve dinleyen efendilere ve haneleri tarafına selamlar eder, hepinize esenlik ve mutluluklar dilerim.

Aziz NESİN

BİZİM YOKUŞ

Bizim yokuşta iş buldum !

Forma başına on kuruş verecekti tashihi için. Ama sütun tashihi, sayfa tashihi, makine tashihi, üçü birden on kuruş!

Şiirlerimi beni sevincimden çıldırtacak bir şey yapacaktı Sudi: Ziya Gökalp'in Yeni Hayat'ından artmış, açık yeşil üstüne koyu yeşil çerçeveli kâğıtlara basacaktı... Kitaplığında bir tane var bundan: Şimdi çıkarıp baktım ve kendi gözlerime bile iyice göstermekten utanarak hemen sakladım... Medrese zevkinin bundan kötüsü olmaz!

O günlerde: Fali Rıfka bey

Kitabın adı, Aşıklar Yolu'dur. Ama hangi aşk? Hangi yol?.. Bizim kuşağın Nasrettin Hoca kadar olsun nasibi yoktu aşktan. O hiç olmazsa:

— Hiç âşık oldun mu Hoca?.. Diye sorarlara:

— Bir kere oluyordum, üstümüne adam geldi, diyebilmiş!

Bizim aşklarımız kafes deliğindeki göz ışıltısından öteye gidemezdi!

Sudi, kitabım için beş lira verdi bana... Bir Akından Akına için devletin verdiğini düşününüz, bir de şu özel sektörü!

Amma geç kalmışım aşırı sosyalist olmakta!

Bir gün, kitabevini Beyazıt'tan Bizim Yokuş'a taşıyan Semih Lütfi ile tanıştım: Suhulet Kitabevi sahibi Semih Lütfi ile...

Bir mizah dergisi çıkarmıya başlamıştı o günlerde: Dergi değil, gazete değil, dört sahifelik bir şey. Adı Ayna... Benden yazı istedi Ayna için.

Hemen hemen tek başıma doldurmayı başladım Ayna'yı: Fıkra, hikâye, şiir...

Bir acayip adamdı Semih Lütfi: Çıplaklığı, yandan uzatılmış beş on talle örtülü kocaman, akçıl bir kafa... İnsana sağır gözlerle bakan yanaklı bir yüz. Kalın bir yapı: Kolları kalın, elleri kalın, parmakları kalın, beli kalın, ayakbilekleri kalın. Sağlamdı, dayanıklıydı. Öğleleri bir defa lokantaya, ahçıya, piyazcıya gittiğini görmedim. Kışın soba yakmazdı dükkânında. Soğuktan ellerinin şiştiğini, parmaklarının morardığını görürdüm aylarca... Ama duygulu adamdı. Yaklaşınca tatlılaşırdı, inceliyordu. İri gövdeli bir ağaç kovuğunda gizli bir kuş ötüyor sanırdınız konuşurken... Şair olmayı, âşık olmayı ne kadar isterdi o zaman!

Bir gün, altında imzası, usta işi bir şiir yayınlıyarak kendisini avuttu...

— Ben yazdım.. Vallaha da, Billaha da ben yazdım, diyordu kendi çocuk yalanına kendisi de inanarak...

— Nasıl yazdın Semih Lütfi?

— Parmaklarımla saya saya... Hece vezni değil mi bu?

— Doğrudur, demişti Orhan Seyfi, doğrudur... Baksanıza, heceleri saymaktan parmakları nasıl şişmiş!

Yazan, bizim Necdet Rüştü idi o şiirleri...

Ama, günün birinde bir oyun oynadı ona şair: Hece yerine aruz vezni ile yazmıştı imzahyacağı şiiri...

Buna ne parmak dayanırdı, ne yemin!

Bilirsiniz, tatil günü Cuma idi eskiden. Perşembeleri, akşama doğru uğrar, haftabğımı alırdım...

Alırdım'ı söz gelişi söylüyö-

Ustâd Ahmet Rasim

rum size. Almayı düşünür, almayı dener, almayı hayal ederdim.

Dükkândan içeri girdim mi, sessiz bir hüznün çökerti yüzüne. Dili tutulurdu âdeti...

Otururdum, otururdu. Susardım, susardı. Göz göze gelir, gülümserdik birbirimize gamlı gamlı...

Çekmenin gözünü çekerti. Hah, derdim içimden, verecek paramı...

Derin, uzak bir yere bakar, bilmediği bir şeyi arar, düşünür, tekrar kapardı.

Müşteri gelirdi bir aralık. Kitap alırdı, para verirdi. Eh, derdim yine içimden, şimdi hatırlar artık...

Tekrar cebinden anahtarını çıkarır, kilidi açar, gözü çeker, parayı koyar, yine kapatır, kilitlerdi.

Sabrım tükenirdi nihayet. Yerrinden kalkar, çekingen, ezik bir sesle:

— Ben gideyim, derdim... O kadarcıkla sussam, belki de:

— Güle güle, derdi.

Çaresiz eklerdim:

— Unuttunuz galiba... Bugün Perşembe... Arkadaşlarla buluşacağız... Geç te kaldım... Şu bizim...

Anahtar, cebinden değil, kuyudan çıkardı sanki... Kilide uymıyacak, çekme açılmıyacak diye, yüreğim çarpa çarpa beklerdim.

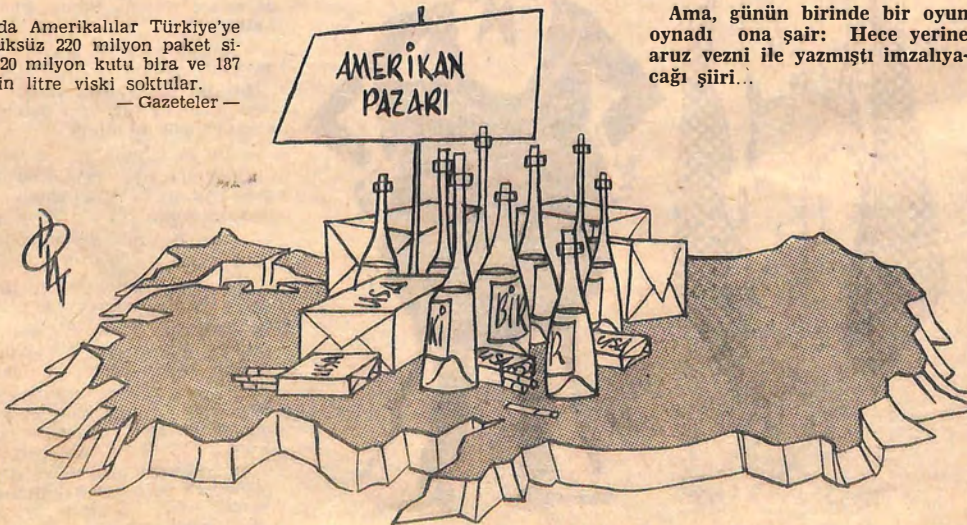
Ama, kendisine bir simit, bir çay ikram etmeyen bu Semih Lütfi öyle bir hovarda oldu ki sonraları, şaşarsınız... Tepebaşı'ndaki Cumhuriyet gazinosunda üstüste ziyafet sofraları donattı yaz geceleri: Günün birkaç ünlü yazarı ile şerefe kadeh tokuşturmak için!

O, küçük paranın hasisiydi, büyük paranın değil...

Genç öldü. Adı hâlâ yaşıyor Bizim Yokuş'ta.

Yusuf Ziya ORTAÇ

10 ayda Amerikalılar Türkiye'ye gümrüksüz 220 milyon paket sigara, 20 milyon kutu bira ve 187 bin litre viski soltular.
— Gazeteler —

Yazısız

Pilân var,

Pilâv yok!

Ankara

Cemal Babada parlâmentocular!

Atatürk'ün yaldızlı büstü bu yigit kişilerin tam tepesindeydi bir nişte... Nişin çerçevesi, renk renk badem kadar ampullarla donatılmıştı, renk renk.

Politikacılar, meyhanenin bir masasındaydılar bütün şanlılarıyla sanki bütün meyhaneyi işgal edercesine... (Bize de azıcık nefes hakkı bırakın bre ahbablar!)

Bir tanesi güçlü profilliydi. Bir tanesi güçsüz. Eskiden ikisi de ipelik gibi inceymişler. Eskiden ikisi de tangır tangır meteliksizmişler. Eskiden ikisi de... (Devri sabık yaratmıyalım, diyen iyi demiş... Bırakalım eskiden!..)

Konuşuyorlardı, meydan nutku atarcasına. Bütün Cemal Baba meyhanesindeki vatandaşlar hem dinlesin, hem ibret alsın diye... Kulak dengesi bozulan vatandaş da şunu işitiyordu:

«Ben dedim kili... Eşek mahdumu eşşek!... Amma o anlamadı... Ben dedim kili... a... (burda «P» harfinin başkanlığında iltifatkar bir lâf vardı...) Beni herif anlamadı... Ben dedim kili...»

Ve meyhanenin tavanındaki balık ağlarına takılı, içi ampullenmiş balıklar, kurutulmuşluklarına razı olmuş çirozlar, kocaman kocaman yengeç kabukları dinliyorlardı bu lâtif sözleri... Politikacılar arada bir aşka gelip, ellerindeki düdüklü bardakları tokuşturuyorlardı, içlerindeki içkinin «cak» diye dengesini bozup, «cık» diye yerine tekrar getirip... Fakat vatandaşın bozulan kulak dengesi, bardaklardaki içki gibi «cak»la, «cuk»la yerine gelmiyordu...

Tâ karşılarında «azımlı» bir İnönü portresi asılıydı. Öyle zamanın

— Avrupada en çok suç işlenen ülke Türkiye —

«Suçlular aramızda!..»

Mektubu

esintisine göre, portre indirecek portre bindirecek adam değildi meyhanenin sahibi Cemal Baba... Atatürk'ün büstü de, o yaldızlı donukluğunda, nişinden, politikacıların masasını dikizliyordu... Kapanık, küskün, küçümser: «Bunlar mı benden sonrakiler?.. Bunlar mı milletimin kaderi üstüne son sözü söyleyecek» dercesine...

Yok Atatürk, başkaları da var? Değil mi Akbaba?..

Yardımsevenlerde

Hanımlarımız çok şükür çok şey öğrendi karşı cinsten... Geçen günkü Yardımsevenlerin kongresinde bunun farkına vardık göğsümüz kabara kabara... İdare heyeti yenileniyordu. Kim düşecek kim kalkacak, önceden herkes birbirine ismarlamıştı bunu... Fakat düşenin etrafı sarılıyordu şefkatle:

— «Ay şekeriiiiim... Bunu sana yapmamaları lâzımdı!»

Bir eşkiya başı dostum vardırı. (Dostların arasında öyleleri de vardır!) Derdi ki:

— «Ben birini öbür dünyaya yollattığımda (çooooo eskiden) iş meydana çıkınca herkesten daha fazla hayıflanırdım, ah vah bu iş nasıl oldu, nasıl kıydılar diye...»

Kadınla eşkiya arasında bu ne tişlup benzerliği, bu ne duyguyu yakınlığı?.. «Ay şekeriiiiim!.. Ben de bunu yazmamalıydım sana!»

Erken bunama!

Refik Koralta'nın aşkını konuşuyorlardı. Bir hanımefendi, tiksintiyle:

— Erken bunama, dedi...

— Yooook, dedi bir genç bayan, erken değil, vaktinde!

Sigarasının dumanını savuran bir eski saltanatlı bey söze karıştı:

— Erken bunama, dedi, erken... Hazret elli senedenberi böyledir!

Nimet ARZIK

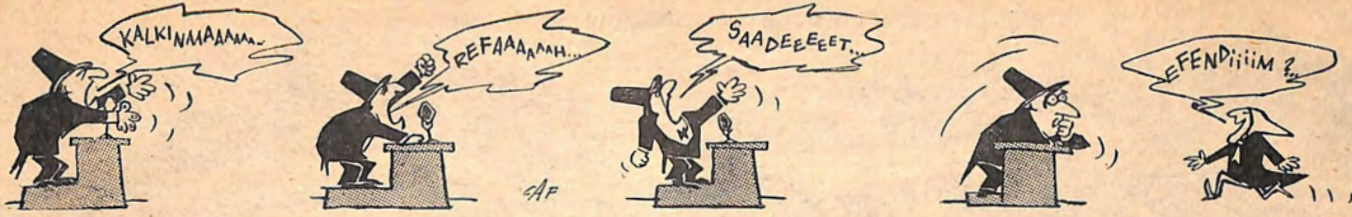
Sağaçık

Solaçık

Her tarafı açık

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN

PAZARTESİ

Söz incelikleri

Siz gazetelerimizde bizim politikacıların konuşmalarını okuyor musunuz? Okumak zorunda değilsiniz tabii... Ve bunun için de mutlu kişilersiniz. Biz sizin gibi değiliz... Meslek icabı okumak zorundayız. Ve her sabah kör jiletle tıraş olur gibi bu icabı yerine getiririz.

Bir zamanlar politikacı denildiğinde güzel, usta, zarif konuşan insan aklı gelirdi. En nazik konuları, yağdan kıl çekercesine, en lüzumlu biçimle ortaya koyan adam... Kolay mı politikacılık! Bir mânada devlet idaresi demek. Ama şimdi bizim politikacılar bırakınız devlet idaresini daha dillerini idare edemiyorlar.

Dil konusunda, az duyulmuş bir güzel fıkrı anlatmak isteriz: Vaktiyle çapkın ve bekâr bir bayın gayet ferasetli bir uşağı varmış.

Bu çapkın bay, bir de evli kadınıla sevişirmiş. Bir gün sevgisini çağırarak için uşağını yollamış.

Uşak eve döndüğünde bakmış ki efendisinin etrafı misafirlerle dolu... Durumdan nasıl haberdar etsin efendisini?.. Şöyle konuşmuş:

— Gittiydim almaya, kalktıydı gelmeye, gelmeseydi gelecekti, geldiği için gelemedi.

Ve bay anlamış. Yani kadın gelecekmış ama, kocası geldiği için gelememiş.

Bu bir zekâ oyunu... Ve gerektiğinde dil'in nasıl kullanılabilirliğini gösterir. Bizim politikacılarımız gibi kör baltayla mobilya yapmağa kalkmak kabilinden konuşmak ise 5550 liraya çok pahalıdır. Zaten yaptıkları bir iş yok, üstüne kaba palavra dinlemek insanı çileden çıkarıyor.

SALI

Aşk, aşk, aşk...

Refik Koraltan'ın aşkını yazıyorlar gazeteler. Bir genç kadına tutulmuş Koraltan...

Ve demiş ki ihtiyar genç: — Geceleri saymazsanız otuz beş yaşıdayım...

Yaşarken geceleri saymamak iyidir. Geceleri yıldız saymamak daha da iyidir. Ancak geceleri saymak, gündüzleri saymak, yıldızları saymak gibi bir şey daha vardır: O da, yaşarken insanları saymaktır.

Bilmem ki yaşadığı geceleri saymayan Koraltan'ı bunca hikâyeden sonra sayanlar kaç kişi kalmıştır?

Aşk güzel şey... Ve her yaşta aşk güzel şey...

Ama gazete sütunlarına düşen aşkların çoğu zaman bir güzelliği kalmıyor. Siz buna isterseniz gazetelerin çirkinliğinden deyin, ister insanların çirkinliğinden...

Biz gene de insanlar arasında ki sevginin güzelliğinden söz eden bir şiirle bitirelim Salı'yı. Şiir Jacques Prévert'in:

Küçük arslan yemek yerken
Dişi arslan gençleşir
Ateş kendi payını isterken
Toprak kıpkırmızı kesilir
Ölüm sevgiden söz ederken
Yaşam ürperir
Yaşam ölümden söz ederken
Sevgi gülümser

ÇARŞAMBA

Zehirlenme!

Kadıköy'de 200 öğrenci zehirlenmiş...

Vah, vah... Acaba hangi dergiyi, hangi kitabı, hangi yazarı okudular bu zavallı gençler?

Neyse, fazla üzülmeye kalmadı, bir de baktım ki, olay adı bir zehirlenme imiş: Ya yedikleri pillâvdan, ya içtikleri ayran-dan!

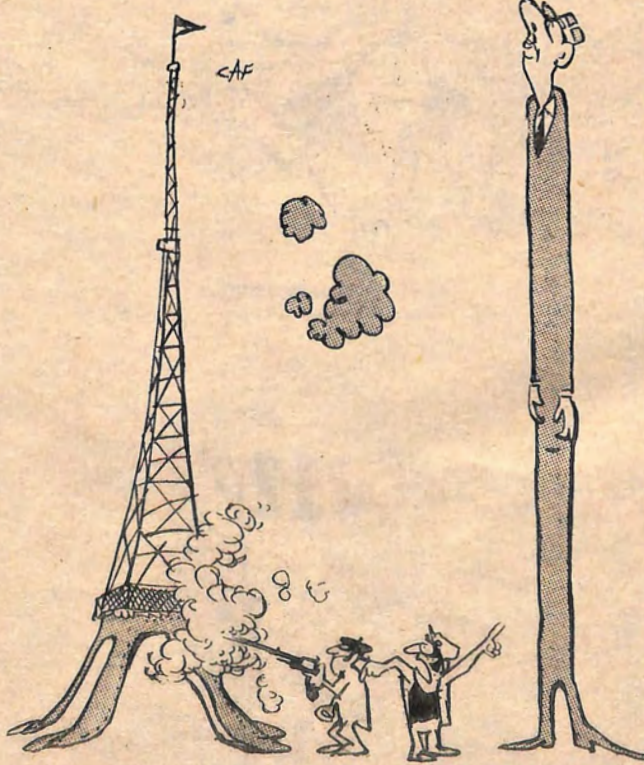
Eh, öyleyse mideleri yikanınca geçer... Bizim korktuğumuz gibi olsaydı felâket: Kafatasının içi yikanmaz ki!..

PERŞEMBE

Çirkin Amerikalılar!

Memleketimizde bulunan Amerikalı Çavuş Wayne otomobile

De Gaulle 10. defa suikasttan kurtuldu.. — Gazeteler —

— De Gaulle o değil mösyö, bu!..

geçerken bir gazete satıcısının yüzüne tükürmüştü.

Tutmuşlar yargıcın önüne çıkarmışlar Çavuş Wayne'i... Bir yandan sorulara cevap veriyor, bir yandan çiklet çiğniyormuş...

— Çıkar çikleti, mahkemede-sin... demişler.

Bu Amerikalılar tuhaf insanlar! Sarhoş mu imiş çavuş ne imiş tükürtürken gazeteciye... Bayrak yırtarken de, tükürtürken de, arabayla çocuk ezerken de sarhoş olduklarını iddia ediyorlar Amerikalılar...

Bizde bir Atasözü vardır: — Şişede durduğu gibi durmaz ki... derler.

Ama biz kabahati şişede değil Çirkin Amerikalının kendisinde buluyoruz.

İçki şişede durduğu gibi durmuyor ama, Amerikalılar da kendi ülkelerinde durdukları gibi durmuyorlar Türkiye'de...

Ve herbiri bir ötekine taş çıkarmak istercesine, Coni'ler akıl almadık suçlar işliyorlar.

Hani edepsiz adam ölmüş, oğlu da kendisinden beter edepsiz çıkmış.

Bir Mecliste baba dostlarından biri:

— Peder merhuma taş diktiniz mi? diye sorunca, hazır bulunanlardan bir nüktedan:

— Taş dikmedi, çıkardı... demiş.

Amerikalılar aşağı yukarı yir-

mi yıldanberi Türkiye'ye gelip giderler ya, her gelen, gidene taş çıkarmakta kusur etmiyor.

CUMA

Zam da, zam da, zam!

Milletvekillerine yapılan zam parlamentoyu karıştırmakta devam ediyor. Bu iş için çalışan milletvekillerine İnönü:

— Sizi millete şikâyet edeceğim... demiş.

İsmet Paşa seksenini aştı. Daha da politika azgözlülerine karşı millete şikâyet tehdidinden başka elinden bir şey gelmiyor. Oysa İsmet Paşaya mı kalmalıydı bu iş! Maaşların artmasıyla mücadele edecek nice gençler var parlamentoda... Nerede onlar?

Hayır hayır, şu kadar yıldır uğraşıp parlamentoda bu sonuçta vardıkdan sonra seksenlik İsmet Paşa milletvekillerini millete şikâyet edeceğine oturup bir şarkıyı mırıldanmalı:

Kimseye etmem şikâyet, ağla-rım ben halîme!

CUMARTESİ

Arap sabunu

İstanbul hastahanelerinde bir sabun yolsuzluğu ortaya çıkardı. Dokuz hastahane bir den meydana çıkarılan bu yolsuzluk hikâyesi şimdi mahkemede.

Biliyorsunuz sabun türlü türlü olur: Arap sabunu var, misk sabunu var, tuvalet sabunu var, killi sabun var, çamaşır sabunu var... Var oğlu var.

Bu sabun yolsuzluğunda hangi çeşit sabun işe karışıyor bilemeyiz. Ama herhalde çamaşır sabunudur diye düşündük...

Çünkü dâvaya başlanınca killi çamaşırlar ortaya dökülecek; çamaşır sabunu yolsuzluğu olmasa mümkün müydü çamaşırların kirlenmesi?..

PAZAR

Eski hastahâk

Türkiye'de servet sefalet farkı müthiş...

1965 dünyasında yaşayan medeni insanlar bu başdöndürücü farka elbette tahammül edemiyorlar. Ama durum yeni bir şey değil... Vaktiyle ve hattâ Osmanlı İmparatorluğu devrinde de bu ayrılığı işaret eden fıkralar, nükteler vardı. Aşağıdaki bunlardan biridir:

Fakir bir adam, kıbar ve zengin birinin konağına davet edilmiş. Ortaya nice yemekten sonra pillâv çıkarmışlar. Ev sahibi: — Pillâv en lezzetli bir yemek neden en sonra gelir? diye bir söz atmış ortaya...

Fakir cevap vermiş: — Bizim fakirhanede en evvel gelir efendim...

— Ya ondan sonra?

— Ondan sonra leğen ibrık gelir efendim!

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN

İstanbul, 1 Temmuz 1980

NEW-YORK'tan İstanbul'a uçakla yolculuk, Londra ve Frankfurt'a inmek için harcanan zaman harif, yalnız üç saat sürmüştü. Bu bile suur dünyasından ayrılmış seneler ve seneler geçtiğini bana açıkça anlatıyordu. Çünkü Amerika'ya geliş seferinde aynı yolu 14 saatte aşmıştım. Hoş, uçağın şekli de buna ayrı bir delil teşkil ediyordu ya, o da başka... Ona bir uçan transatlantikti, dersem mübalâğa sanmayınız.

Aradan tam 15 yıl geçmişti. Bu 15 yılı ben New-York civarındaki bir hastahane'nin mahzenlerinde uyku halinde geçir-miştim.

Adeta 15 sene evvel gözlerimi bir başka dünyada kapayıp şimdi bir başkasında açmıştım.

Kansere yakalanmıştım. Ö-lüm benim için kaçınılmaz bir âkıbetti. O yüzden ilim adamları, insanları (-184) derece bir buz kalıbı haline getirme ve böylece zaman aşımını hükümsüz hale koyup sırası gelince buzları eriterek tekrar normal hayata iade etme teorisini tatbika kalkışınca üzerinde tecrübe yapılmaya talip çıkan ilk gönüllülerden biri de ben olmuştum.

Tıp kansere çare buluncaya kadar bir buz kalıbı halinde beklemeyi istiyordum. İşte New-York'ta bu isteğim yerine getirilmiş, kansere çare bulunması 15 sene sürdüğü için ben de bu kadar müddet hastahane'nin mahzenlerinde bekletilmiştim. Nihayet mahzenden alınarak hayata iade edilmiş, bir haftada tedavi olunup yola çıkarılmış-tım.

Sözü uzatmıyayım, içinde 150 yolcu bulunan 500 kişilik uçağımız Yeşilköye inmeye hazırlanırken içim içime sığıyordu. Geçen 15 yıl içinde medeniyetin attığı dev adımları güzel yurdumu kimbilir ne hale getirmişti.

Ete kondüğümüz zaman pencereden gördüğüm ilk manzara doğrusu benim için hoş olmadı. Pervane, medenî dünyada gemilerden, soğutma cihazlarından, hattâ vantilatörlerden bile kaldırılıp yalnız malûm hayvanın ismi olarak muhafaza edildiği halde pistte gördüğüm THY uçağının hepsi bunlarla mücehhezdi. İsimlerinden bu 15 senelik yadigarların birçoğunu tanıdım. Bu uçaklara benzin vermekte olan tankerlerin yabancı petrol şirketlerine ait vasıtalar olduğunu görünce de petrolü millileştirme tartışmalarının 15 senedir hâlâ devam ettiğini anladım.

Buz uykusu!

İstanbul'a incek yolcular uçağı terkettik ve katile halinde gümrüğe girdik. Epey kalabalıktık. Sıranın bana gelmesini beklerken lokantada bir kahve içeyim dedim. Yanıma seyirtten garson:

— Dövizsizlikten kahve ithali büsbütün durduruldu. Onun için kahvemiz yok, diye bu arzumu önlledi.

— Hâlâ mı döviz sıkıntısı çekiyoruz?

— Şimdi İnhisarlar İdaresinin Antalya'da yetiştirdiği yerli kahveyi kullanıyoruz ama o da bir müddettir ortalıkta görülüyor.

— O halde bana bir meyva suyu ver.

— Başüstüne efendim, fakat soğuk değil.

— Allah Allah, bu sıcak gün-de böyle iş olur mu canım?

— Ne yapalım efendim, buz dolabımız bozuk. Bütün işçiler Almanya'ya gittikleri için tamirci bulamıyoruz.

— Peki, ne vereceksin bana şimdi?

— Çay vereyim efendim. Al-laha şükür, bol bol çayımız var. Rize bu işten para kazanınca çay yetiştirmeye heves etmeyen şehir kalmadı.

Lokantada hemen hemen kim-seler yoktu. Onun için lakırdısı ve esprisi bol olan yaşlı garsonu yanımda tutmakta mahzur görmedim.

— Ben 15 yıldır memleketten uzaktaydım. Eyyv anlat bakalım, ne var, ne yok?

— Vallahi iyilik, güzellik efendim.

— Taksimdeki opera binası bitti mi?

— Sanırım bitmek üzere... Geçen gün gördüm, tahta perdenin üstündeki levhayı, boyaları solduğu için yeniden boyamışlar. Malûm-ı âliniz inşaatı yapan firmaların adları yazılıdır bu levhada...

— Hımmm... Ya orman davası ne durumda?

— O hallolundu efendim.

— İşte çok güzel bir haber. Nihayet halledildi ha?

— Evet, memlekette orman kalmadığı için dava da ortadan

kalktı. Kanada'dan odun getir-tiyoruz şimdi... O da borca... Bu memleketin açtığı 100 milyonluk kredinin yarısını bu işe ayırdık.

— Hâlâ mı kredi?

— Böyle konuşmayın beyefendi. Borç almak tatlı şeydir.

— Ya toprak davası ne oldu?

— Yeni bir komisyon kurulmuş.

— TRT ne âlemde kuzum?

— Bölükbaşı'nın hücumlarından baş alamıyor ki çalışsın.

— Onbeş senedir devam ediyor, ha? İnanmam.

— Ne azım ve sebat değil mi? Milletçe hayranıyız.

— San'at hayatı nasıl?

— Gericiler bir yılda 8 tiyatro bastılar. Türk filmcileri şimdi yılda 500.000 film yapıyorlar. Zeki Müren, desen sergisinden sonra resim, heykel, seramik sergileri de açtı. Ayrıca (hanende-aktör) yetiştirmek için bir mektep kuracağı söyleniyor.

— Ya Kıbrıs meselesi?

— Yeni bir Kıbrıs pulu bastırdık. Renkleri çok güzel.

— Parti hayatımız?

— Çok hararetlendi. Meclis binasında açılan camlin imamı meselesi çok büyük gürültü kopardı. Nihayet her partiden bir imam bulundurulması teklifi ortaya atıldı ama bakalım iş neye varacak.

— Ya, demek böyle ha? Sizler de benim gibi 15 sene uyudu-nuz anlaşılan...

— Ne münasebet beyefendi, bizler gecede bir, iki saat ya u-yuyor, ya uyumuyoruz.

— Allah Allah, neden?

— Sivrisineklerden.

— Bana bak oğlum, telefon var mı buralarda?

— Telefon mu? Var. Fakat eğer şehirle konuşmak istiyor-sanız nafilâ ümide kapılmayın.

— Yok, New-York ile konuşa-cağım.

— A... işte bakın, bu müm-kün. Hemen de veriler.

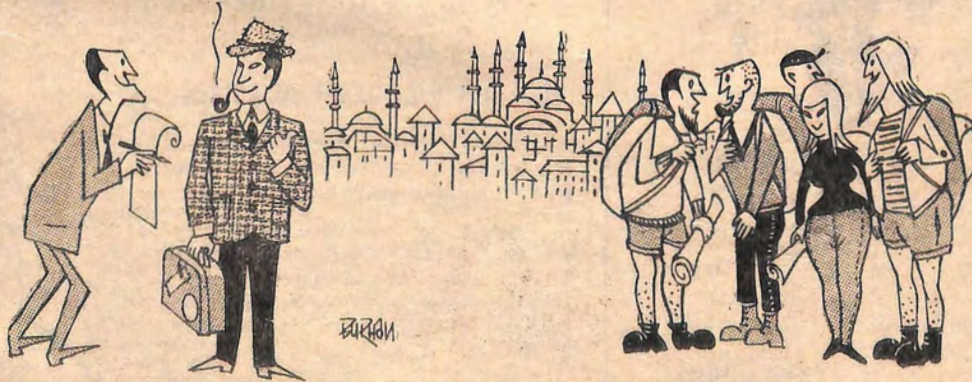
Hakikaten adamın dediği çık-tı. Bir çeyrek sonra telsiz tele-fonda New-York'taki hastahane-nin başhekimini ile konuşuyordum. O'na yeniden buz uykusu-na yatmak istediğimi söyledim.

— Memleketim Batıya ayak uyduruncaya kadar uyumak istiyorum, dedim.

— Maalesef arzunuzu yerine getiremeyeceğim. Yalnız bir asır uyumak isteyenlerin mahzeninde boş yer kaldı, cevabını verdi.

— Nasıl, bir asır mı dediniz? İsa bet... isabet... Ben de asgari o kadar uyumak istiyorum. Mu-tabıkız. Yakında geleceğim, Yerimi başkasına kaptırmayın.

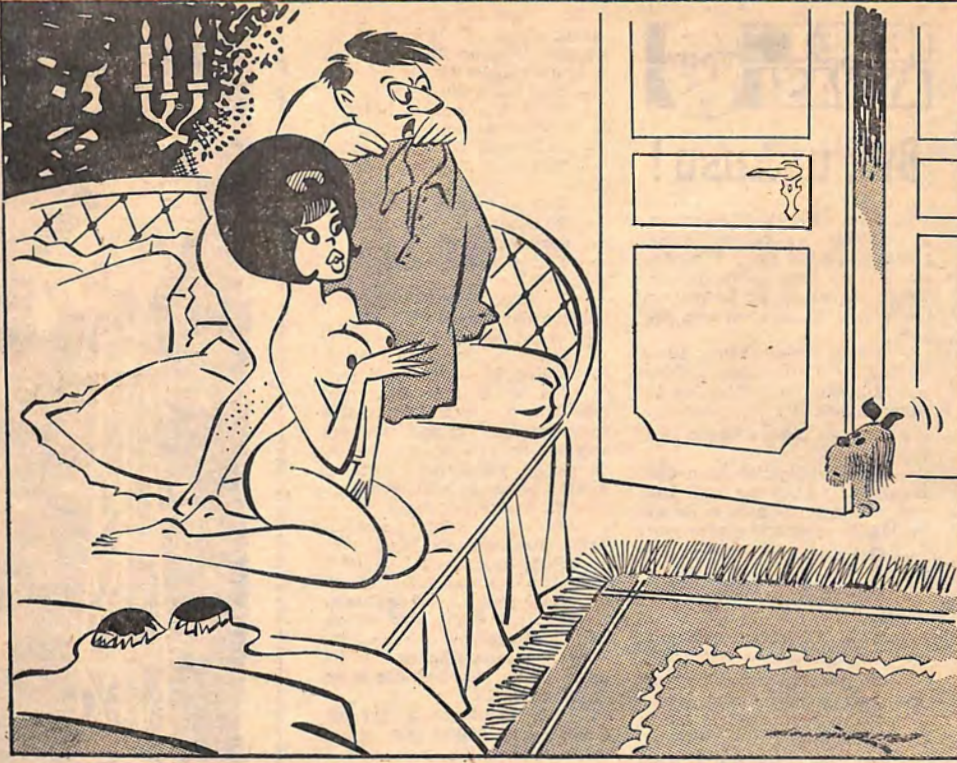
Cevat Fehmi BAŞKUT

— Avrupadan mı geliyorsunuz?
— Hayır.. Avrupadan onlar geliyorlar!

Nasrettin Hoca — Bir de şu kuyudaki ayı çıkarabilsem!

— Hay Allah canımı alsın, pis hayvan!.. Ödümü kopardın!..

«Cannes Festivalinde, birçok yıldızlar, çıplak vücutlarına delikli elbiseler giydiler..»

— Nolur abla, denize :

— Nasıl?..
— Biraz delikleri küçük!..

Çıkar al

Bekleme zevk sabahını,
Bir mahmurluk var herkeste.
Kolay mı güzergâhını
Tâyin etmek iki derste?
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Papuç dar, ayak taraklı,
Sefinemiz yandan çarklı,
Yolculuk zor ve meraklı,
Baykuş şemeti saklı,
Hatâlardan çıkan seste.
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Devir sanki orta çağdı,
Biz öldük, o hâlâ sağdı!
Üstümüze tehdit yağdı,
Merciler aşılmaz dağdı
Yanlışlık yoktu adreste.
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

İçinden hırsı yuğmamış,
Hasta gözünü yummamış,
Yine de bir ses duymamış
Yapmışlar ama uymamış:
O güfteye böyle beste!
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

BÜLENT ŞEREN

Yepyeni bir çizgi, yepyeni
kompozisyonlarla

Akbaba okuyucularına

yepyeni bir roman sunuyor:

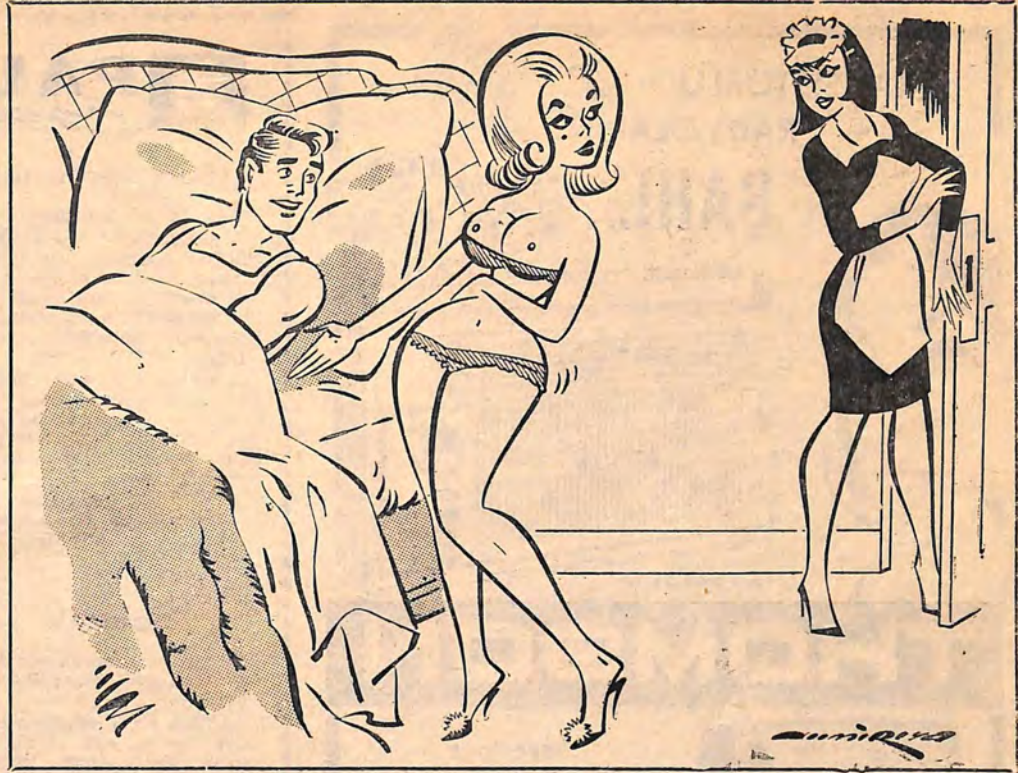
GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

Evet, hepinizin tanıdığı, hepinizin bildiği, hepinizin sevdiği ve hepinizin unutamadığı Güliiver!

Devlerin, cücelerin arasındaki maceralarıyla, çocukluk hayallerinize renk ve heyecan katan bu kahramanı, bu sefer Bilgiçler Adasında, olgunlaşmış düşüncelerinize zekânın ışığını tutarken göreceksiniz...

Güliiver Bilgiçler Adasında, her sayı artan bir zevkle seyredeceğiniz Bülent Şeren'in çizgilerinde, daha çok dostunuz, daha çok unutulmazımız olacaktır!

ie.. Ben yüzme bilmiyorum!

— Bayan, sizi telefonda bir bay bekliyor..
— Gelemem, gelemem.. Şimdi yatakta bekleyen var!

ste aheste

Yarı rahvan, yarı eşkin,
Koluna girme müşrikin,
Yapar, güler pişkin pişkin,
Cüzdanı çok fazla şişkin:
Banknotlar deste deste!
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Yorulmak, didinmek nene?
Gir horona, talih dene,
Beyliğin sürer dört sene,
Yine biz yandık desene,
Sen göklerde, biz kafeste!
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Boşmuş define kazısı,
Bilenmiş filin azısı,
Değişmez alın yazısı,
Tek lokmamızı bâzısı
Kapıp kaçmaya aleste!
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Neye yarar meydan atsız?
Metah zayı iltifatsız!
KUTLU hasmın pek suratsız
Bu şüürini bulur tatsız!
Ne anlar ki o kereste?
«Alma mazlumun ahını,
Çıkar aheste aheste!»

Salâhattin KUTLU

«Evlenmeler, boşanmalar her yıl artıyor...» — Gazeteler —

— Oturamam.. Mahkemeye gidiyorum şimdi, boşanma dâvam var!
— Eh akşam yemeğine beklerim, yeni kocanla!

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

JONATHAN SWIFT

«Gülüverin Seyahatleri» ni yayınladığı zaman kilisenin lânetine uğramış, aforoz edilmişti.

Tarihin orta çağlarında

Edebî tenkidin, hicvin, siyasi mizahın

Ölümsüz ustalarından olmasını becereen İrlandalı bu İngiliz yazarı, Gülüver'in kişiliğinde kendi amansız zekasını yaşatmıştır...

Ortaçağ çoktan kapandı, Swift çoktan öldü, aforoz çoktan silindi ama...

Gülüverin dünyasındaki insanlar, bütün gülünçlükleri, acayiplikleri, bütün iyilikleri ve kötülükleri, bütün aptallıkları ve zekâlarıyla içimizde yaşamaktadır!

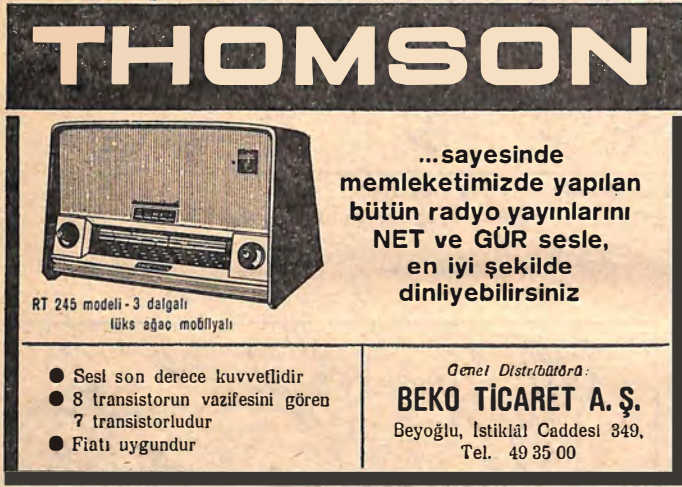
Her sayı artan bir merakla izleyeceğimiz bu çizgi-romana gelecek sayımızda başlıyoruz!

**TRANSİSTORLU
RADYOLARIN
ŞAHI...**

7 W 3 çanta modeli - 4 dalgalı

THOMSON

RT 245 modeli - 3 dalgalı
lüks ağız mobilyalı

...sayesinde
memleketimizde yapılan
bütün radyo yayınlarını
NET ve GÜR sesle,
en iyi şekilde
dinliyebilirsiniz

Genel Distribütör:
BEKO TİCARET A.Ş.
Beyoğlu, İstiklal Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

- Sesi son derece kuvvelidir
- 8 transistörün vazifesini gören 7 transistördür
- Fiyatı uygundur

(Yeni Ajans: 2703-126)

KONYALI

BÜTÜN ZİYAFETLERİNİZ İÇİN

EMRİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR

unutmayınız

68 senelik tecrübesiyle

KONYALI

en âlâsını hazırlar

Tel.: 27 02 02 - 27 03 03 - 27 04 04

(AK-125)

PALAVRA

Uzun Mehmet

İki palavracı konuşuyorlardı:
— Azizim geçen sene dayımın çiftliğine gitmişim. Orada bir bahçıvan vardı. Boyu öyle uzun öyle uzundu ki, ağaçlardaki bütün meyvaları merdivensiz, sırtımsız eliyle topluyordu.

Diğeri:

— Bu nedir ki, dedi. Benim bir arkadaşım vardı; boyu öyle uzun öyle uzundu ki, bir gün kıra gitmiştik orada ayağımı üşüttü de ancak bir ay sonra nezle oldu.

Gülşay Ülge
Bahçeli 17 sokak 70/6
ANKARA

* * *

Sıcaklık

İki kişi konuşuyordu. Söz döndü dolaştı geldi iklimle dayandı. Biri:

— Yazın bizim memleket öyle sıcak olur ki, yere tükürmek istesen tüküremezsün, tükürdüğün havada buharlaşır, dedi. Öbürü:

— O da bir şey mi sanki. Bizde evde sıcak su mu lazım oldu, öyle gaz ocağı falan yakmak is-

temez. Evin, kafası en kel olanı, şöyle on dakika güneşin altında durup, kafasını musluğun altına soktu mu, su yarım saat sıcak akar, diye karşılık verdi.

İbrahim Özer
Kurtuluş Mah. Yılmaz Sok.
No. 64 — İskenderun

Karınca

Trabzon'lu Kemal Reis'le Acem Mirza, beraberce çıktıkları dünyaya turunda bile birbirlerine nisbet etmekten geri kalmıyorlardı. Tam Eşfel kulesi'nin altındayken Kemal Reis: «Fırsat bu fırsattır.» Diye düşünerek parmağıyla, bulutlara karışmış kule'nin tepesini gösterdi:

— Ta ula çepçe gılaklı, kule'nin paşında pi karınca var, corey misun?

Acem bozulmuştu. Bakmaya bile lüzum görmeden cevap verdi:

— Yoh aya balam, cörmesine cörmürüm amma, ille ayahları'nın tıppıtısını yahşi duyuram.

H. Barhoğlu
Hocaüveyiz Mh. Battalgazi
S. 54/2
Malta — Fatih — İstanbul

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLÂN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BAŞINKURUMU

(Basın: 8283-124)

Az veren candan...

«Familya Gazinosu»nun bahçesinden içeriye, koltuk değneklerine dayanarak, ayaklarını yarı yarıya yerde sürüyerek, kısa boylu, esmer, gençten bir adam girdi. En baştaki masada oturan, kadınlı erkekli bir guruba sokuldu. Boynunu büküp avucunu açarak, hiç ses çıkarmadan, öylece durdu. Masadaki yaşlıca adam, neşelerinin yarıda kesilmesine içermiş bir halde, elini cebine sokup, ötekinin avucuna bir 25 lik bıraktı.

Dilenci, bir iki sefer temanna ettikten sonra, gene koltuk değneklerine dayanarak, gene ayaklarını sürüyerek bitişik masaya doğru yürüdü. O masada İ.E.T.T. memurlarından Haldun Sekmez, tek başına oturmuş, çay içiyordu. Dilenciye görünce, yüzü hafifçe buruştu. İnsanların dilenmelerine ötedenberi kızardı. Başıyla işaret edip, adamı yanına çağırды. Öbür masalara durmadan, usulca:

— Ayaklarına ne oldu senin? dedi.

— Ayaklarım mı?.. Ayaklarımdan malûlüm beyim..

— Anladık ama, neden oldu?..

— Kusurağım doğmuşum beyim.. Küçükliğimde bir sefer katırdım, bir sefer de kamyonunda düşmüşüm. Sonunda böyle oldu..

— Peki, oturduğun yerde bir iş yapamaz mısın?.. Muhakkak dilencilik mi etmen lazım?..

— Ne gibi iş beyim?..

— Meselâ kundura boyacılığı, meselâ işportacılık. Meselâ leblebi, fındık, fıstık sepetini önüne koyup, günde üç beş kuruş kazanabilirsin. İnsan çalışacak olduktan sonra, iş mi yok?..

— Ah beyim ah.. Bana karşı bir ağabeylik gösterdiğin için, Allah da senden razı olsun.. Ama senin dediğin o işlerde, iş yok..

— Dilencilik daha mı kârlı?..

— Ben kârında değilim beyim.. Ben kârımı doyurmayı bakıyorum!..

— Boyacılık yaparsan, kârın doymaz mı?..

— E, dilencilikteki kadar doymaz!..

— Dilencilik epey kazançlı iş öyleyse..

— Zarar etmez.. Nafakamızı çıkarıyoruz.

— Ne kazanıyorsun bir günde?..

— Ben hergün dilenmem ki beyim.. Hergün dilenmeye can dayanır mı?.. Bizim de istirahatımız var helbet..

— Haftanın kaç gününde dilenirsin?..

— Çok çok üç gün.. Bilemedin dört gün..

— Dört gün çalışmak, bir hafta yetiyor sana demek?..

— Allah bin bin bereket versin, geçiniyoruz.

— Ne kazanıyorsun dört günde?..

— Valla bir şey söyleyeyim ki beyim.. Kimi gün 30 lira alırım, kimi gün 70-80 lira alırım.. Yani haftada 200-250 lira kazanırım.

— Çok para kazanıyorsun desene?..

— Aman beyim, estağfurullah.. Çok para mı sayılır bu?..

— Bunun kaç lirasını yiyorsun?..

— Allah seni inandırın, zor geçiniyorum!

— Haftada 250 lira, ayda 1000 eder yahu.. Az para değil?..

— Sizin gibi tahsilli beyler daha iyi bilirler. Ben Tophane'de Tanca otelinde kalırım. Oramın geceliğine üç buçuk lira veririm. Hem herif, akşamdan parayı peşin almazsa beni yatırmaz ha.. Söz temsili bir ahçıya gitsen, yedi sekiz liradan aşağı çıkamıyorsun. Bir et yemeğin tabağı, en az üç lira.. Bir zey-

tinyağı, bir de tatlı yiyip, bir şişe de maden suyu içtin miydi, işte sana sekiz lira.. Bunun sabah kahvaltısı var, akşam yemeği var.. Ondan sonracığıma, dilenirken insan kısmı susuyor. Hava da sıcak olunca bir buzlu ayran canın çekmez mi?.. Benim, yevmiye üç şişe ayranım vardır. O olmayınca çalışmam.

— Yemekte maden suyu içmen şart mı?..

— Böbreğimde her daim sancı var beyim. Çeşme suyunu içmiyorum.

— Senin gibi dilenci de görmedim be yahu!..

— Hah, şimdi iyi söyledin.. Ben esas, münevver dilenciyim. Her bir şey aklım erer benim.. İnsanların huyunu, suyunu çok iyi bilirim. O nun için kazancım da, öteki dilencilerden ziyadedir. Temsil, Emir-gân'da olsun, Tarabya'da olsun, Kireçburnu'nda olsun, ay mehtabında hususi arabalar, deniz sahiline toplanırlar. Hususi arabaların erkekleri biraz çapkınca olur. Karanlıkta lâmbaları söndürüp, yanındaki hanımı ellemeye başlar. Ben de onları uzaktan kollarım. Öptüşme ziyadeleştiği vakit, usulca arabanın yanına sokulurum. Boynumu bükürüm. Adamın rahatı kaçtığı için, beni yanından uzaklaştırmıya, elini cebine sokup da cebinde ne bulursa bozukuik olarak, verir. Benden sana nasihat olsun. Ama affedersin, duuru!..

— Neyi affederim?..

— Sen ne iş yaparsın beyim?..

— Ben mi?.. Ben memurum..

— Cenâbı Allah, seni memurlukta daim kılsın. Velâkin, bir gün memurluktan vazgeçip de dilencilığe heves edecek olursan, ay mehtabında, deniz sahilindeki otomobilleri iyi kolla.. Ne çıkarsa onlardan çıkıyor.. Hele herif âşık oldu muysa, kâğıt paradan aşağısını vermez.

— Peki, sen o kadar para toplayıp da, hepsini harcıyorsun?..

— Aman beyim, hepsi dediğin de nedir ki?.. Topu topu bin liranın şimdiki zamanda lâfı mı olur?.. O-

Adnan Veli

tel parası, otobüs parası, yiyip içme parası beş yüzü buluyor. Söylemesi aşırtır, köyde bir ailem var. Tabii her ay üç beş kuruş da ona yollamak lâzım. Burada da iğreti bir aile tuttum, onun da biraz masarifi oluyor. Yani, şöyle böyle geçinip gidiyoruz. Bak beyim, iğreti aile dedimse, bunu sırf kendi aramızda kalsın diyerekten söyledim. Yerin kulağı vardır, neme lâzım. Bir gün köydeki ailem duyar mu yar da..

— Yok yok, kimseye söylemem..

— Allah senden razı olsun. Allah senin kalbine göre versin.

— Bir günde nereleri dolaşıyorsun?..

— Bir günde mi?.. Her yeri dolaşırım. Ama ne kadar dolaştığımı bilemem. Kilometre saatim bozuk..

— Kazancından vergi veriyor musun hiç?..

— Biz, vergiden müstesnayız beyim.. Allah, dilencililiği koruyanları, dilencileri kayıranları başımızdan eksik etmesin!

— Ayol, ben dilenciden beterim, elime geçen ayda beş yüz lira bile değil.. Ama koruyarım yok!

— Allahtan ümit kesilmez beyim, gün doğmadan neler doğar.. Benim bir tanıdığım memur vardı. Geçen yıl taksitle battaniye almıştı da, ben ona kefil olmuşum. Sizden

iyi olmasın, çok değerli bir adamdı. Borcunu tamamı ile ödedi. Tüccara karşı benim de yüzümü kara çıkarmadı. Sonradan zengin bir aile kızıyla sevişip evlendiler. Böylelikle adamın yüzü güldü. Hani, demek istiyorum ki, sabredene Cenâbı Allah ergeç muradını verir. Bak beyim, epey başımı ağrıttım. Benden sana kardeş nasihatı olsun, şayet ki bir gün dilencilığe başlarsan, deniz sahilindeki otomobilleri ay mehtabında kollamay! sakın aklından çıkarma.. Böylelerinden iyi geçinirsin.. Hele ki, bir de kısırdığın otomobilin içinde, namlı bir politika adamı, ya da umum müdür falan olursa, o zaman turnayı gözünden vurdun demektir.

— Neden?.. Onlar fazla mı para verirler?..

— Helbette verir.. Herif rezil olmaktan korkmaz mı?..

— Bilmem..

— Tabii korkar.. Büytük adamlar, memleket işlerinde, para işlerinde rezil olmaktan korkmazlar da, kadının içinde rezil olmaktan çok korkarlar!

Dilenci, Haldun'un masasına biraz daha sokuldu. Sesini alçaltarak:

— Artık müsaadenle gideyim, dedi. Sen çok efendi bir insana benziyorsun. Memur olduğunu bilseydim, yanına gelmezdim. Kalbimden geçeni Allah biliyor. İnsanlar birbirine yardım etmek için yaratılmışlardır. Sen şu iki buçuğu al da, kusura bakma.. Az veren, candan verir..

Dilenci, hiç kimseye belli etmeden, masanın üstüne usulca iki buçuk lirayı bıraktı. Haldun'un bir lâf söylemesine meydan vermeden, gene koltuk değneklerine dayanarak, seke seke, deniz kenarındaki siyah Şevrole'ye doğru ilerlemeye başladı.

Adnan VELİ

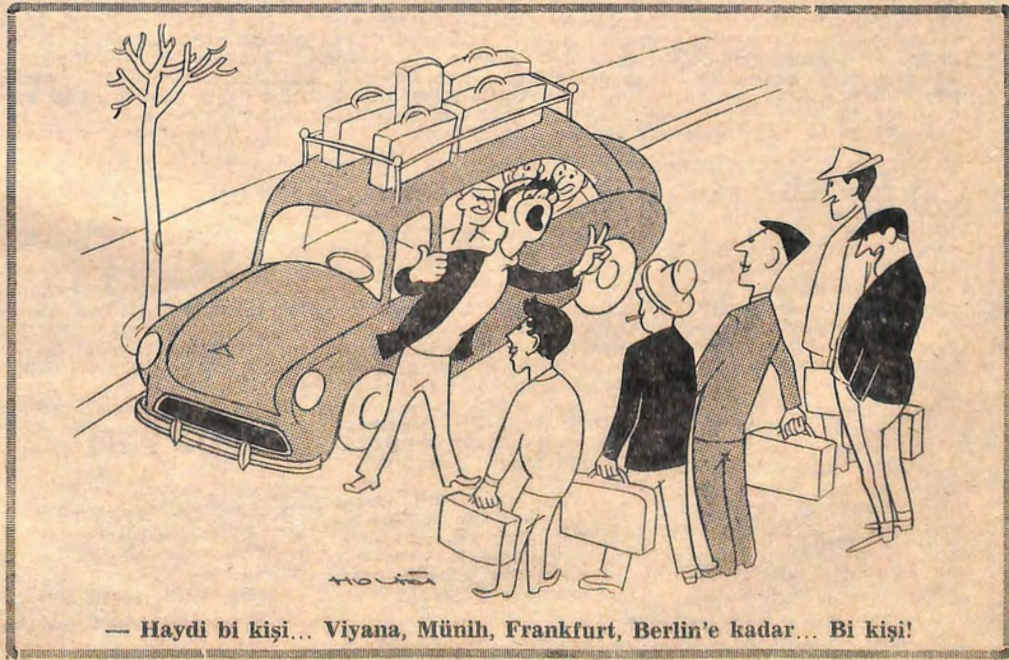
At yarışlarında..

Safvet, Nimet'e:

— Tamam, artık, bir daha at yarışlarına gitmiyeceğim, bahse mi?.. Töbeler töbesi..

— İmkânı yok, sen bahsi bırakamazsın..

— Peki bahse girer misin?

— Haydi bi kişi... Viyana, Münih, Frankfurt, Berlin'e kadar... Bi kişi!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

SEÇİLMİŞ HİKÂYE :

Kantocu kız

KAHVENİN karşısındaki tuhaf tiyatro-sunun çığırkanını uzun uzun süzen emekli malmüdürlü Mustafa Bey, bir süre gözlerini yumup düşündükten sonra:

— Ne dersiniz? Bizde her şey gibi kantoculuk da geriledi. Diye söze başladı. Bir şu çiroz vücutlu, horoz suratlı sözüm ona kantocu kızlara bakın; bir de yirmi otuz sene önceki Peruz'ları falan gözönüne getirin. Hele o vakitler bir Eleniça vardı ki görüp de vurulmamak kabil değildi. Efendim; o ne işveli çapkın gözler, o ne billür gerdan, o ne parlak dişlerdi. Kâfir nice servetler yemiş, nice ev bark söndürmüştü. Ekseriya kumpanyalarla İzmir, Selânik, Ankara, Konya gibi vilâyetlerde gezerdi. Sonradan haber aldığımız göre galiba Aydın'da zengin bir çiftlik sahibi, bir gece kızın alt dudakını hartadak ısırp kopartmış, kefarete olsun diye, nikâhına da almıştı. Her ne ise, benim anlatmak istediğim başka...

Otuz sene kadar evveli, Adana'da rüsumat memuru idim. Bir gün Eleniça'nın bir kumpanyayla şehre geldiğini öğrendik. Ne s adeti.. Yalnız bizim gibi gençler değil, geçkin hovarâdalar da âdetâ bayram ettiler. Fakat zaman istibdat zamanı; en olmayacak şeyler için yasaklar çıkar, az da sürecek olsa sıkı düzenler konurdu. Bu çeşitten olarak, vali de bir emir çıkarmıştı: Eleniça, açık saçık k ntolar söylemeyecek, kanto oynarken de iç etekliğini katliyen göstermeyecekti. Başkomiser, valinin bu tatsız emrini duyduğu zaman hepimizin keyfi kaçmıştı. Belki de Eleniça, başka bir vilâyete gider diye düşünüyorduk. Oysaki fattan kantocu kız, bu emir karşısında hiç sükûnetini bozmamış, «Peki öyleyse, ben de kanto yerine ayak dansları yaparım, iç etekliği mi göstermemenin de bir çaresini bulurum» diye haber yollamıştı.

O gece tiyatro hınca hınç dolmuştu. İğne atsanız yere düşmezdi. Derken oynak bir kanto havasıyla — ah o eski kanto havaları — perde açıldı. Bir alkış tufanı içinde Eleniça sahnede göründü. O zamana kadar bir eşini benzerini görmediğimiz bir ayak oyununa başladı. Haspa, kanatsız melekler misali, havuz resimli bir perdenin önünde, yeşil basmadan kulisler arasında pervane gibi uçuyordu. Tiyatro alkıştan, ahtan oftan yıkılıyordu. Bir hengâme, bir hengâme ki sormayın. Eleniça'nın iç etekliği gerçekten de hiç mi hiç gözüküyordu. Neden gözüküyordu biliyor musunuz? İç etekliği giymemişti de ondan. Anlıyacağınız, ne iç etekliği ne de herhangi çeşitten bir giyecek... O gece nasıl oldu da tiyatro binası yıkılmadı hâlâ şaşarım.

Ertesi gün şehir birbirine giriyordu. Bu ne rezalet, bu ne müthiş edepsizlikti. Bu haz-

Solcularımızın elli yıl önceki ağababası..

SEÇİLMİŞ FIKRALAR:

Aile muhabbeti

Koca — Artık ayrıalım sevgilim; tren neredeyse kalkacak. Ne o? Ağlıyor musun? Çocukluğun lüzumu yok. Ayıp.

Eşi — (Ağlamakta devam eder). Ne kadar kalacaksın?

— Camm topu topu bir hafta. Göz açıp kapayınca kadar geçer.

— (Ağlayışını artırır). Yalan söylüyor-sun, daha uzun kalmıyacak mısın?

— Vallahi kalmıyacağımı; işte söz veriyorum.

— Ya bana önce bir ay kadar kalacağımı söylemiştin?

— O zaman yalancaktan söylemiştin; haydi gözlerini sil, çocukluk etme. (Birden dönerek) Eyvah! gördün mü başıma geleni?

— Ne var, ne oldu?

— Daha ne olsun? Tren hareket etti bile.

— A!.. Sahiden etmiş, aman koş kocacığın, yetiş atla.

— Nafile, atlamak imkânsız artık.

— (Haykırarak) Hiç etrafına dikkat etmek yok mu be adam? Göz göre göre tren kaçırılır mı? Ne sersem, ne budala, ne ahmak adamsın sen. Peki şimdi tekrar eve mi döneceksin?

Molozlar

Şehremaneti (Eski Belediye) müfettişi, yangın arsaları arasında açılan caddelerden birinin ortasında bir moloz yığını gördü. İl-gililerden birini çağırıp sordu:

— Molozları neden caddenin ortasında bıraktınız?

— Efendim, iki gündür araba bekliyoruz, gelmiyor.

— Yahu ne kadar akılsız adamlarsınız. Şunun şurasında bir çukur kazıp molozları oraya gömmeyi düşünemediniz mi?

— Peki molozları oraya doldurduk ama efendim; Ya çukurdan çıkacak toprakları ne yapacağız?

Emanet müfettişinin tepesi iyiden iyiye atti:

— Bu ne iz'ansızlık yarabbil.. Çukuru hem molozları, hem de içinden çıkacak toprağı alacak kadar büyük açmayı akıl edemiyor musunuz?

Belli

Ahmet efendinin karısı hastaydı. Geçen gün bir dostu ile karşılaştı; dostu sordu:

— Nasılsınız beyefendi? Hastanız iyileşti mi?

Ahmen efendi, bir sargı ile bağlı olan gözünü işaret etti:

— İyileşti hamdolsun, zaten bana bakınca anlamadınız mı?

İştirakçi Hilmi — Mangizleri uçan bakalım, iştirak edelim!

medilir şey değildi. Eleniça'yı bizzat vali paşa sorguya çekmişti. Hazır bulunanlar anlatmışlardı. Vali, Allah bilir ya pek de yüzüne bakmaya korkarak, kaslarını çatıp sert bir tavırla:

— Be matmazel, ne imiş o dün geceki edepsizlik? Vücudunun en mahrem, şey en... efendime söyleyim... kısımlarını halka göstermişsin. Bu işi yaparken hiç utanmadın mı? Diye sormuş; fakat Eleniça, yine sessiz ve masum tavrını takınarak, beyaz dişlerinin o en kandırıcı tebessümüyle cevap vermiş:

— Ah vali pasamo; o ki komser bey demis ki «İç eteklerini göstermeyi vali yasak etti.» Ben de emir büyük yerdendir deydi düşünmüştüm isem, size itaat etmek için kanto el-bisemin altında ne ki varsa çıkarmışım. Ka bunda bir suçum vardır?

Vali, g yri ihtiyar! gülmeğe başlamış, iç eteklerin görünmemesi hakkındaki emrini geri almış, bizler de Eleniça'yı, belki o ilk geceki kadar coşarak değilse de, daha uzun bir zaman seyretmiştik. Dedim ya hey gidi günler hey!.. Saksâğan

TARİHTE MİZAH

TEK VAV

şım. Senin hakkını yemek de istemem. Ben hattatım, şuracıkta sana bir (Çifte Vav) yazayım, kime götürsen elinden kaparak satın alırsın, hem de kayık ücretinin kırk elli mislini kazanmış olursun.

Dedi. Dedi ama, kayığın aklı bu işe yatmamıştı, homurdanıyor, kasını gözünü deviriyor.

— Böyle şey olur mu efendi baba? O senin çifte vavın mı nedir, onu neyliyeim ben? Kılık kıyafetine güvendi, parayı peşin istemedikse bize bu oyunu mu oynamalıydın?

Yollu homurdanıp duruyordu. Bununla beraber, çaresiz, müşterisinin hemen oracıkta çiziltilip eline sunduğu kâğıdı istek-sizlikle aldı; sarığının bir tarafına soktu.

O gün akşama doğru bu kâğıdı Sahafılara götürüp «Şunu alırsınız?» diye sorduğu zaman adamda şafak attı. Kâğıdı ilk gösterdiği dükkancı, «Oool. Bu Yesari Zade'nin vavı..» diyerek el parçası kadar kâğıdı kaparcasına almış, hemen iki günmüş me-cidiye ödemişti.

Kayıkçı, birkaç günlük yevmi-

yesinden fazla tut n bu parayı alıp evine dönerken, şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Sevincinden âdetâ uçuyor, değerin nereden geldiğini bil-nemle beraber, para yerine kendisine bunu veren ihtiyar sakallı adamı haksızca payladığı için kendi kendine utanç duyuyordu.

Aradan bir iki ay geçmişti. Yesari Zade, bir gün yine Cibali'den Kasımpaşa'ya geçecekti. İşkelede kayık aranırken, uzaktan bir sesin telâşla kendisine bağır-dığını duydu:

— Efendi baba, Efendi baba! Huraya gel; kayığıma buyur. Ben bu sefer çiftesini de istemiyorum, seni bir vava karşıya geçiririm.

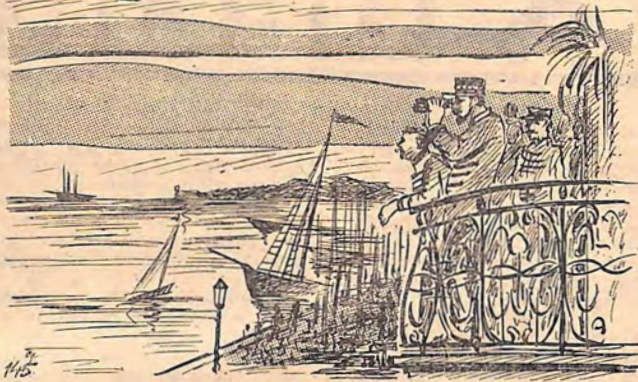
GEÇEN yüzyılın büyük ve ünlü hattatlarından Yesari Zade, bir gün Cibali'den Kasımpaşa'ya geçiyordu. O zaman Ha-liç'in bu iki yakasını birbirine sadece kira kayıkları bağlardı; Herüz vapurlar konmamıştı. Yesari Zade bir kayığa atlamış, işi acele olduğu için, para kesesini evde unuttuğunun farkında bile olmamıştı. Kasımpaşa'ya geçtiler. Sanatçı elini koyununa soktu; para kesesini yerinde bulamayınca terlemeye başladı. Ne söyleyeceğini bilemeden kayıkçıya bakıyor; kayıkçı da dolandırıldığı kanısıyla hisimli hisimli onu süzüyordu. Nihayet Yesari Zade, ezile bütüldü:

— Evlâdım, inan ki farkında değilim; yanıma para almamı-

TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den // **BULENİ SEREN**
Resimleyen:

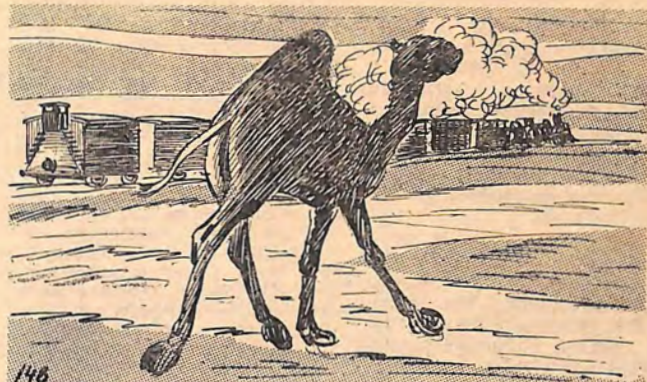
145 Öğle vakti kaptan Barbassou'nun vapuru istim alıyor, harekete hazırlamıyordu. Şehirde, Valentin gazinosunun balkonuna birikmiş subaylar, ellerinde dürbünlerle, Fransa'ya gidecek olan bu mesut gemiyi seyreliyorlardı. Rıhtımda bir telaş almış, yürüyordu. Koşan yolcular, eşyaları kayıklara yerleştirmeye çalışan hamallar... Taraskonlu Tartaren'in eşyası yok. Nesi var nesi yoksa Cezayir'de soymuşlar, bir tek üstündeki elbise ve omuzundaki tüfeği kalmış. Dostu kaptan Barbassou'nun kolunda rıhtım boyunca yürüyor.

146 Taraskon'a doğru hareket etmenin sevinci içinde, kaptanın kayığına tam adımını atarken, rıhtım meydanının üst yanında, bir hayvan, soluk soluğa koşarak, sandala doğru dört nalla atıyor. Yirmi-dört saat Cezayir'de buca buca sahibini aramakta olan deve, sadık deve! Beti benzi sararan Tartaren deveyi tammamazlıktan gelince, hayvan büsbütün hırslanıyor, rıhtımda tepinip durmağa başlıyor. «Bırakma beni, beni de al, götür uzaklara...» der gibi, mahzun bakışlarla süzüyor Tartaren'i! Kaptan «Bu deve sizin mi?» diye sordu. Tartaren haykırarak cevap verdi «Hayır!»

147 Gelgelelim, sandal rıhtımdan açılır açılmaz, önce boynunu uzatıp suyu koklayan deve, sonra kendini şap diye denize atıverdi... Bir kabak gibi yüzen kubbeli sırtı ve suları yaran ince boynu ile vapura kadar sandalın yanında yüzmüştü deve. Vapura binerlerken kaptan, heyecanlı bir halde «Bu devenin hali bana dokunuyor, dedi, onu vapura almak istiyorum. Marsilya'ya varınca hayvanat bahçesine hediye ederim.» Deniz suyu ile ağırlaşmış olan deveyi, palanga ve halatlarla güverteye çıkardılar. Vapur böylece yola koyuldu. Seyahat boyunca Tartaren kamarasında gizlenmeye mecbur oldu.

148 Marsilya'ya vardıklarında eşyası olmayan Tartaren, devenin peşine talıcağından korkarak sessizce vapurdan indi ve ancak Taraskon'a gitmek üzere olan üçüncü sınıf bir vagona yerleşince rahat nefes alabildi. Marsilya'dan henüz yola koyulmuşlardı ki, yolcular arasında bir gürültü, bir hayret! Tartaren de pencereden bakınca ne görsün beğenirsiniz?... Deveyi efendim, deveyi... Trenin peşine takılıp, raylar boyunca dört nala koşan bu sırtışık mahlûka dehşetle bakan Tartaren gözlerini yumarak kanapesinde büzüldü.

149 Bu, ne biçim bir dönüş olacaktı. Yarabbi- Beş para yok, aslan yok, hiçbir şey yok... Yalnız bir deve!... Nihayet Taraskon'a varıldı ve trenden inmek zamanı geldi. Hayret! Kahramanın püsküllü fesi daha vagon kapısından görünür görünmez «Yaşsa Tartaren!» sesleri istasyonun camlı kubbelerini titretti. «Yaşasın Tartaren, yaşasın aslan avcısı!» ve çalgılar, âhenkler başladı... Ta 'taren şaşaladı, kendisi ile eğleniyorlar zannetti. Fakat, hayır! Bütün Taraskon, şapkalar havada, sevimli bir sima ile oradaydı.

150 İşte koca kumandan Bravida, silâhçı Costecalde, mahkeme reisi, eczacı ve reislerinin etrafında itişip sıkışarak, onu merdivenler boyunca şan ve zaferle götüren bütün asil şapka avcıları! Tartaren dilkat edince aralarındaki toza ve tere bulanmış arsız devenin bu merasimde büyük payı olduğunu gördü. «Evet, benim devendir!» dedi. «Bu, asil bir hayvandır, çünkü aslanlarını vururken beni görmüştür.» Ve saadetten kıpırmızı kesilerek teklifsizce kumandanın koluna girdi, arkasında devesi, çevresinde şapka avcıları olduğu halde, halk tarafından çilgınca alkışlanarak, Baobaplı evine doğru sükun ve huzurla yitirdi.

«BİTTİ»

Oysa Paşazade daha önce ona, başka birinin yanında satıştan söz etmemesini tenbihlemişti. Dasdana Kadri de gazetecinin yanında Paşazade'yi boğuntuya getirmek istiyordu.

Pek sıkılan Paşazade, susması için kaş göz işaretleri veriyse de Dasdana anlamamazlığa geldi, orali olmadı.

— Ne diyorsun moruk, yirmi papele mektep edelim mi?

Gazeteci, akşam yemeği için yatağının üstünde bezi yayıp, evinden karısının getirdiği Tavuk kızartmasını ortaya koyunca, Paşazade koridora çıktı. Dasdana da arkasından çıktı bağırmağa başladı:

— Hırsız kardeşlerim, uğursuz arkadaşlarım... Tavcılar, kalpa-zanlar... Hani ya, var mı böyle bir palto istiyen. Üç kâğıtçı o-muzdaşlarım...

Paşazade koridorda volta atarken, açık loca kapısından gazetecinin yemeğini yemiş olduğu nu görünce girdi içeri.

— Bunlarda terbiye, saygı diye hiçbir şey yok...

Gazeteci sesini çıkarmayınca: — Yarın kisimlara göndercekler de... Beni, burada onbeş günden fazla tutmazlar... Onun için paltoyu sattırarak istedim...

Ezile bütüle sanki gazeteciye hesap veriyordu:

— İyi bir kısma, iyi bir koğu-şa kapağı atmak için para ister... Birer kahve içelim mi yemeğin üstüne?

Sanki akşam yemeğini yemiş gibi, kibrit çöpü ile dişlerini karıştırmağa başlamıştı.

Bütün delikler tıklalı

Askerlik şubesine beni teslim ettiler. Askerlik şubesi de beni muhafızla babamın olduğu yere götürecekti, babama teslim edecekti.

Babam, Harbiye talebesi beklerken beni karşısında muhafızla gelmiş görür de mektepten koğulduğumu öğrenirse adamın yüreğine inerdi.

Babacan bir adam olan askerlik şubesi reisi:

— Dünya yıkıldı da altında mı kaldın oğlum, dedi, ne varmış lise-yi bitiremedinse... Hiç olmazsa son sınıfa gelmişsin...

Bana kendi oğlunu anlattı. Haylaz bir oğlu varmış, avuç dolusu para dökmüş, sırtında arabalar dolusu sopa kırmış, yalvarmış, nasihat etmiş de bir türlü orta mektebi bile bitirememiş. Gel gelelim, oğlan şimdi, babasının ayıbından daha çok para kazanıyormuş.

Miralay:

— Okuduk da ne oldu... diyor, sonra okumayan, mektepten koğulan arkadaşlarının başarısını anlatıyordu.

Sonunda:

— Hayat mektebi, hayat mektebi... Hepsinden mühimdir hayat mektebi dedi.

Benim de başka çarem olmadığı için, hayat mektebinden olsun koğulmadan bir baltaya sap olmaksızın başka ümidim yoktu.

Babamın olduğu yere götürülmem için askerlik şubesinde tahsisat bekleniyordu. İki, üç günde tah-

sisat çıkar deniliyordu. Şubede askerlerin karavanasından karnımı doyuruyordum.

Mademki bir hayat mektebi vardı, ben bu hayat mektebinden mezun olacaktım. Ne olursa olsun, bu hayat mektebini bitirip muvaffak olmadan, ailemin yanına gitmemeye karar verdim. İşte bu kararla, bir daha dönmek üzere askerlik şubesinden çıktım.

Tatlı bir Nisan günü idi. Ağaç dallarından baharın ucu tomurculanmıştı. İçimde, sokaklarında gezdiğim büyük şehre sahip olmak ihtirası vardı. Bu şehrin yalnız evlerini, dükkânlarını, apartmanlarını değil, sokaklarını meydanlarını bile satın alacaktım. Muvaffakiyetsizliğin verdiği içimdeki hamle hızıyla sokaklarda başı boş dolaştım.

Çalışacaktım. Ne iş olsa yapardım. Kafamda, gazetelerde, mecmualarda okuduğum sırdan milyoner olmuş insanların maceraları müphem bir şekilde canlanıyordu; Amerikayı, Amerikalı zenginleri düşünüyordum. Bana göre, çöçülükten bile milyoner olmak mümkündü. Günün birinde, hem de çok kısa zamanda milyoner olacağıma imanım vardı. Paşa olmak ümidi, yerini milyoner olmaya bırakmıştı. Zengin olunca ailemi sefaletten kurtaracaktım.

Önlerinden geçtiğim bütün binalara kendi malımmış gibi bakıyordum; nasıl olsa bir zaman sonra bütün bunlar benim olacaktı. Ellerim cebimde, ışık öttüre öttüre, tatlı hayaller kurarak sokaklarda gezindim durdum.

Karnım acıkmıştı. Kendi kendime, büyük işler başarabilmek için acı sefaletlere katlanmak lazımdır, diye çalışmaya başlasam, bir zaman sonra bu yerlerin ortağı, daha sonra sahibi oluvcektim. Mektepten koğulmamın verdiği eziklikle, dehşama, kabiliyetime inanmaya başlamıştım.

Büyük bakkalların, ticarethane-

Bir yetkili: «Avrupa futbolda dev adımlarla ilerlerken biz oturuyoruz» dedi.

Oturak!

TEK DELİK

lerin önlerinden geçerken, bana öyle geliyordu ki, bunlardan birinin kapısından girsem de, orada çırak diye, kapıcı, hademe düşünüyör, sokaklarda gazete satarak milyarder olan Amerikalıların hayaliyle teselli buluyordum.

Gözüm kestiğim bir büyük aşçı, yahut muhalebeci dükkânından içeri girerek, patrona:

— Ne iş olursa yaparım, buluşık da yıkarım, ortalık da süpürürüm. Para da istemiyorum. Karnımı do-yur, yatacak bir yer göster, yeter... diyecektim.

Böyle bir teklifi adam elbette reddetmezdi. Elbet çalışmamı, kabiliyetimi gören adam, beni elinden kaçırmak istemiycek, günün birinde para da verecek, daha sonra paramı arttıracaktı.

Bu düşündüklerimi gerçekleştirmek istediğim zaman bana bir tutukluk geldi. Lokantaların vitrinleri önünde, dakikalarca bekledim durdum. Bir türlü içeri girip, düşündüklerimi lokanta sahibine söylemeye cesaret edemiyordum.

Patrona söyleyebilmek için cesaretlenirim diye ikinci sınıf lokantalara gittim. Yine içeri giremedim. Küçük lokantalar önünde durdum... Köftçilere gittim. Baktağımı görmeden vitrinleri dakikalarca seyretmekten başka bir şey beceremedim.

Kapıdan girecekken, cesaretim kırılıyor, dönüyordum. Ne olursa olsun diye bir köfteci dükkânına daldım. Garson:

— Buyrun, buyrun!.. diye karşılayınca şaşaladım.

Garson, önüme düşmüş, boş masalardan birinde yer gösteriyordu.

Oturmam için sandalyeyi zattı. Bu durumda ne diyebilirdim!.. Beni müşteri samp saygı ile itibar ederek yer gösteren garsona:

«Ben buluşık da yıkarım, ne işiniz varsa görürüm, piring ayıklarım, soğan soyarım.. Boğaz tokluğuna beni çalıştırın!» diyemezdim ya...

Elimde olmadan garsonun çektiği sandalyeye öktürverdim. Garson:

— Emriniz? dedi.

Hay Allah kahretsin... Ne emri yahu, ben iş istemeğe geldim.

— Emriniz beyim?..

Emrim mi?.. Burada boğazı tokluğuna çalışmak...

Garsona:

— Neler var? dedim.

— Çorba, şis köfte, pıyaz, salata, pilav, tatlılardan: İrmik helvası, revani...

O söylerken, ben de listedeki yemekte fiyatlarına bakıyordum.

— Çorba! dedim.

Cebimde topu topu yüz seksen kurşun vardı. Çorba getirilene kadar yiyeceğim yemeğe paramın yetip yetmeyeceğini belki on kere hesapladım. Durmadan, elimle cebimdeki bozuk paraları saydım.

Çorba, köfte, bir de revani yiyip karnımı içice doyurdum. Hesabı görünce, tabağın içine on beş kurşun bahşis bırakmayı da ihmal etmedim. Köftçiden çıktığım zaman, cebimde yirmi kurşun kalmıştı.

Bir daha hiç acıkmyacakmışım gibi tok bir karnıyla büyük hayaller kurarak sokakları arşınlamaya başladım.

Büyük bir inşaatın önünde durdum. Burası dört katı çıkmış çok büyük bir yapı idi. Ameleler el arabalarıyla kum, çimento taşıyorlar, makaralarla üst katlara harç getiriyorlar, iselerlede uğraşıyorlardı. Arı kovana gibi çalışmaktaydı. Uzun zaman orada dikilip onları seyrederken, kendimden geçmiş, iş aradığımı da unutmuştum. Neden sonra kendime geldim; ben de burada çalışmaz mıydım! Yapının etrafında dolanıp dururken, şantiye binasında çalışan, girip çıkan mühendis yahut memur olduklarını tahmin ettiğim adamlar gördüm. Şantiye binasından içeri daldım. Burada bana buyrun diyecek garson yoktu ya... Herkes vızır vızır çalışıyor, hiçbirinden başımı kaldırmı bana bakmıyordu.

Durup onlara bakakaldım. Ben bundan hangisine gidip de iş istemeli idim... Onların harıl harıl çalışmalarını seyretmek hoşuma gidiyordu. O sırada çok şık ve lüks bir otomobil şantiye binasının kapısı önünde durdu. Otomobil durunca, çalışanlar kaynaştılar. Kimisi yerinden kalktı, kimisi koştu... Arabadan inen şoförle, şantiye binasından koşarak çıkan bir adam, ikisi birden arabanın kapısını açmak için davrandılar. Arabadan elli yaşlarında görünen, iyi giyimli bir adam çıktı. Şantiye binasına girdi. Birkaç kişiyle konuştu. Eğilip masa üstündeki plânlara baktı, izahat aldı. Kapıdan çıkarken:

— Sen ne duruyorsun? diye bana sordu.

— Hiç!.. dedim.

— Nasıl hiç?..

— Hiç işte!..

— İşin yok mu senin?.. Nerde çalışıyorsun sen?..

Sustum. Etrafındaki adamlara sordu:

— Kim bu?
Hiç görülmemiş, duyulmamış bir mahlûkmuşum gibi hepsi de bana hayretle bakakaldılar. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu yanaklarımda alevlenen ateşten anlıyorum.

Her nasılsa:
— Efendim, ben iş arıyordum... dedim.

— Gel bakayım benimle...
Şantiyenin içinde genişçe bir odaya girdi. Ben de arkasından girdim. Üstü camlı masaya iki elini dayayıp beni sızdı:

— Ne iş yaparsın sen?
— Ne olsa yaparım efendim...

— Humm... demek ne iş olsa yaparsın; yani bir boka yararıyan takımından... hı? öyle mi?

Başımı eğdim, sesimi çıkarmadım.

— Okuman yazman var değil mi?
— Var...

Zile bastı. Koşup gelen adamına:
— Bunu Hasan kalfaya götür, bir puvantör istiyordu, sor bakalım işine yarar mıymış...

Dışarı çıktığımız zaman sevinçimden uçuyordum. Adamın arkasından, harç, tuğla, taş, demir yığınlarının arkasından sıçrayarak gittim. Makarayla üst katlara harç taşınan yerde bir adam iskele üstünde çalışan işçilere bağırıp çağırıyordu. Beni getiren adam, bağırın adama:

— Bunu beyefendi gönderdi... dedi.

Hasan kalfa bu adam olacaktı; başı hep yukarıda, işçilere bir şeyler söylüyordu. Başını çevirmeden:

— Neymiş o? dedi.

— Puvantör olarak çalışacakmış da...

— Haa... iyi... çalışsın... Sen misin o?

Ama başı hep yukarıdaydı.

— Evet, benim! dedim.

Daha bize bir kere bile bakmamıştı, yine başı yukarıda:

— Gelen malzemeyi hiç sektirmeden yazacak anbarcıya vereceksin!

— Başüstüne...

— Sonra... Anbardan çıkan malzemeyi de çıkış diye yazacaksın... Anladın mı?

— Anladım...

Birden iskele üstündeki işçiye seslendi:

— Ulaaaan!... Dangalak, kalıbı yanlış aldın ulan... O, oranın kalıbı değil!...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak mas-

FAK AYTIKILAR.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI: Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlak yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Romen

Buz revüsünün müdürüne, bir gün genç adam gelir ve:

— Kimsenin başaramıyacağı bir münarım var, der, patenlerle, buz üzerine 888.888 yazıyorum.

— N'olurmuş yani der öteki, bunu herkes hattâ yeni kaymayı öğrenenler bile yapar!...

Genç adam müdüre biraz daha sokulur ve:

— Ama ben der, romen rak-kamıyla yazıyorum!...

Burun

Jeannot'nun büyük annesi, başını yastığa koyar koymaz hor-lamağa başlamıştı. Yandaki oda-da oturan annesi sordu:

— Annem uyudu mu Jeannot?
— Burnu hariç, uyudu anne-çiğim!...

Bey

Kadın yeni aldığı hizmetçiye nasıl çalışması gerektiğini bir bir, en ince teferruatına kadar anlattıktan sonra, ilâve etti:

— Kızım, görüyorsun, ben müşkülpeşent bir insan değilim!...

O dakikaya kadar karşısında-kini sessizce dinleyen kız:

— Ona ne şüphe? dedi, ama bir de beyi görelim bakalım?...

Veteriner

— Doktor bey, bu kasaba hal-kının lâübaliliğini hiç beğenmedim!...

— Hakkınız var!

— Geçenlerde, noterin sizden bahsederken «veteriner» dediğini duydum!...

— O'nu tedavi ettiğimdenberi doğru!...

Gazete

Tunarhanenin bahçesinde, delinin biri, elinde dikkatle baktığı, bembeyaz bir kâğıt olduğu halde dolaşıyordu. Yanından geçen diğer bir deli merakla sordu:

— Ne yapıyorsun?

— Gazete okuyorum!

— Ama kâğıtta hiçbir şey yok ki!

— Daha iyi ya! Ben de istedi-ğimi okurum!

— Nasıl istiyorsunuz fotoğrafı-nızı?.. Renkli mi, siyah be-yaz mı?..

Hırsız

Bir Kırıl, hapisanelere resmî ziyaret yapıyordu. Her müdüre suçluların kendisine teker teker, takdim edilmesini istediğini bil-diriyor, sonra da onlara, üşen-meden niçin hapse girdiklerini soruyordu.

Bir gün, hapisaneyi ziyareti esnasında bütün mahkûmlar ona masum olduklarını söyle-diler. Yalnız tutuklunun biri:

— Kırıl hazretleri! dedi, ben cezamı hak ettim çünkü hırsızlık yaptım!...

— Hemen bu adama hürriyeti iade edilsin diye emir verdi Kırıl. Bu gidişle buradaki bütün namuslu insanların ahlâkı-mı bozacak!...

Tavşan

Bardaki adam etrafındakileri iknâ etmeğe çalışıyordu.

— Dünyada en kolay avlanan hayvan tavşandır!

— Sahi mi? dediler ötekiler.

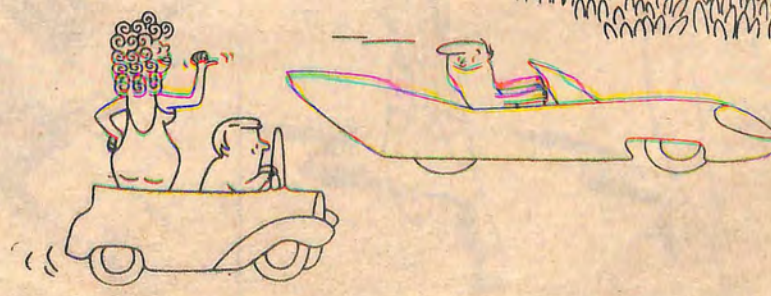
— Tabii ya! Halbuki, herkes bunu bir mesele haline getirmiş-tir. Aslında ne basit olduğunu bir bilerseniz?

— Nasıl oluyor bu av?

— Benim hiç şaşmayan şaha-ne bir metodum var! B.k'ın an-latayım. Önce bir ağacın arka-sına saklanıyorsunuz, sonra da havucun sesini taklit ediyorsu-nuz!...

Yazısız

Yazısız

dünya

Karikatürleri

-KIZ, BU NE KİYAFET,
MİSAFİR Mİ VAR EV-
DE?
-HAYİR, BEYDEN BAŞ-
KA KİMSE YOK!

-BU KİYAFET NE?..
-HABERİNİZ YOK MU?..YAZ GELDİ!

-ŞEKERİM, SENİ KURULAYIM MI?..
-SULANMA!

-GÖZLERİMİN İÇİNE UZUN UZUN BAKTIK-
TAN SONRA "VAZGEÇTİM YATMAKTAN,
SENİN UYKUN VAR," DEDİ.

yuva sahibi olmak için

İLK ADIM

İKRAMİYELİ

Aile

CÜZDANI

YAPI VE KREDİ BANKASI

Tasarruflarınızı devamlı surette İkramiyeli Aile Cüzdanı hesabınıza yatırmakla hem para biriktirmek hem de bu büyük ikramiyelerden birini kazanmak imkânını sağlamış olursunuz.

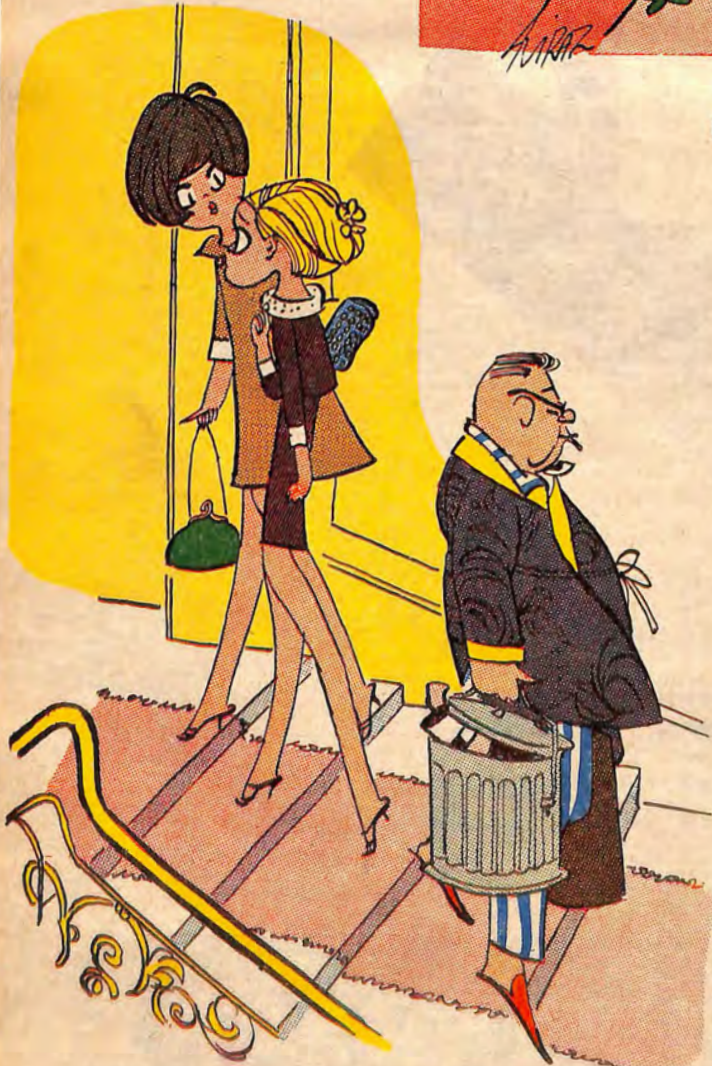
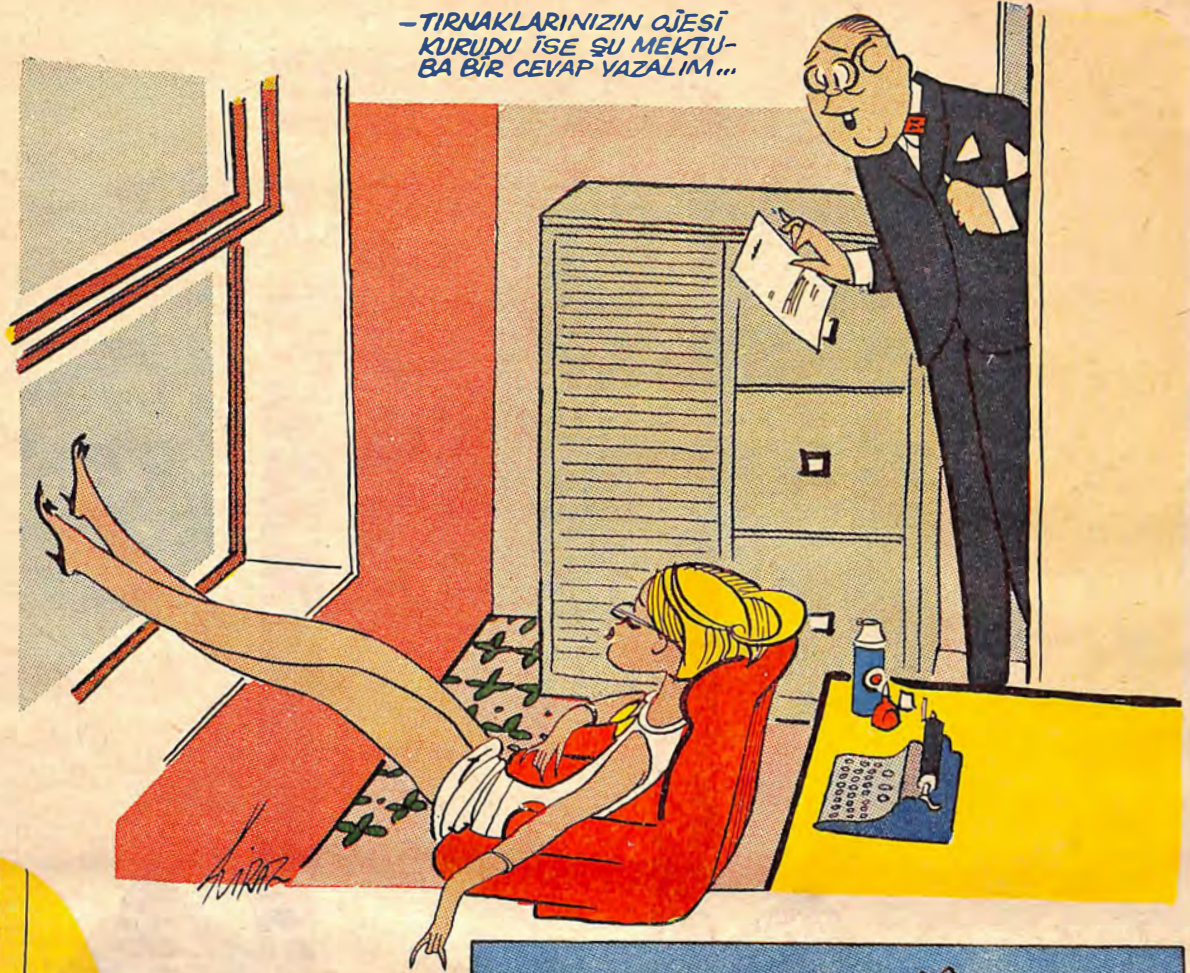
370

YAPI ve KREDİ BANKASI

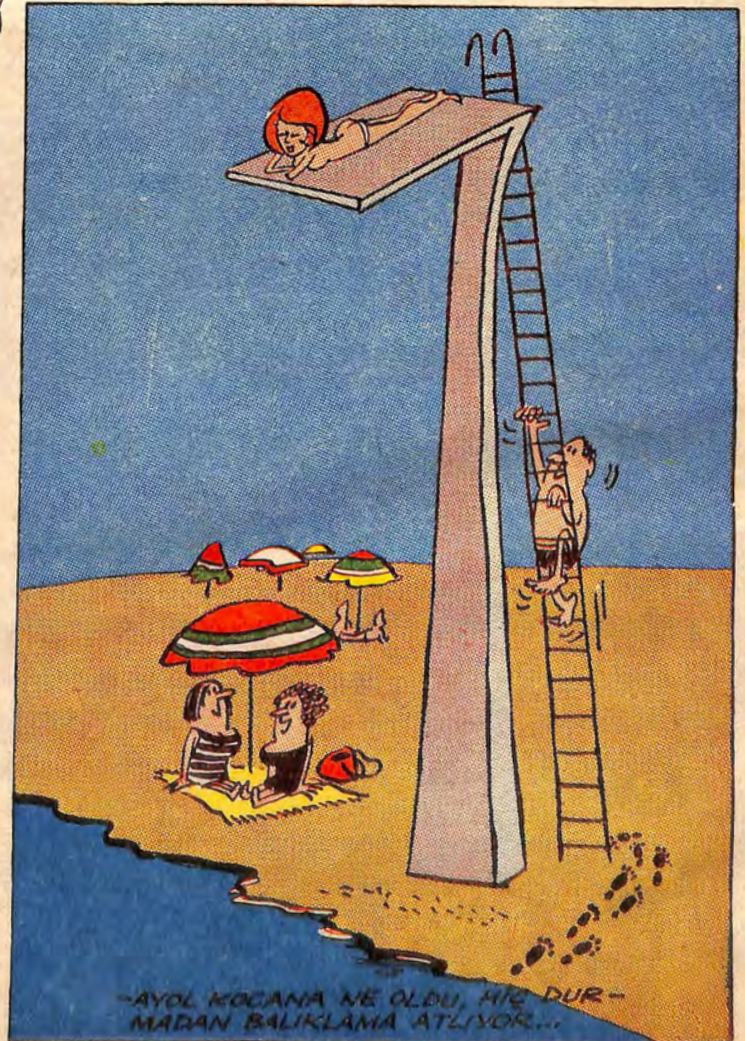
(Reklâmılık: 2240—127)

A K B A L A

-TIRNAKLARINIZIN QİSİ
KURUDU İSE ŞU MEKTU-
BA BİR CEVAP YAZALIM...

-SANA DAHA ÖNCE BAHSETMİŞTİM, ÜST KAT-
TA OTURAN ÇALIŞMA BAKANİ İŞ TE BU!..

-AYOL KOCANA NE OLDU, HIÇ DUR-
MADAN BALIKLAMA ATLIYOR...